

EBA/GL/2017/06

20/09/2017

Retningslinjer

for kreditinstitutters
kreditrisikostyringspraksis og opgørelse
af forventede kredittab

1. Compliance- og indberetningsforpligtelser

Status for disse retningslinjer

1. Dette dokument indeholder retningslinjer, der er udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010¹. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig på at efterleve disse retningslinjer bedst muligt.
2. Retningslinjerne afspejler EBA's syn på passende tilsynspraksis inden for det europæiske finanstillidsystem eller på, hvordan EU-retten bør anvendes inden for et bestemt område. De kompetente myndigheder, som er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som er omfattet af retningslinjerne, bør efterleve disse ved i fornødent omfang at indarbejde dem i deres praksis (f.eks. ved at ændre deres retlige rammer eller deres tilsynsprocesser), også hvor retningslinjerne primært er rettet mod institutioner.

Indberetningskrav

3. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder senest den 20.11.2017 underrette EBA om, hvorvidt de efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, eller begrunde en eventuel manglende efterlevelse. Hvis EBA ikke er blevet underrettet inden denne dato, anser EBA de kompetente myndigheder for ikke at efterleve retningslinjerne. Underretninger fremsendes ved hjælp af det skema, der er tilgængeligt på EBA's websted, til compliance@eba.europa.eu med referencen "EBA/GL/2017/06". Underretninger fremsendes af personer med behørig beføjelse til at indberette efterlevelse på vegne af deres kompetente myndigheder. Enhver ændring af status med hensyn til efterlevelse skal også meddeles EBA.
4. Underretninger offentliggøres på EBA's websted i henhold til artikel 16, stk. 3.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

2. Genstand, anvendelsesområde, adressater og definitioner

Genstand

5. Disse retningslinjer fastsætter forsvarlig praksis, som kreditinstitutter skal anvende i deres kreditrisikostyring i forbindelse med gennemførelsen og den løbende anvendelse af regnskabsregelsæt for forventede kredittab ("FKT").
6. Disse retningslinjer indeholder også vejledning til kompetente myndigheder for evaluering af effektiviteten af et instituts praksis, politik, processer og procedurer for kreditrisikostyring, som påvirker hensættelsesniveauer.

Anvendelsesområde

7. Disse retningslinjer gælder for den kreditrisikostyringspraksis, som kreditinstitutterne anvender, og som påvirker vurderingen af kreditrisiko og måling af forventede kredittab fra udlånseksponeringer og hensættelser til udlån i det gældende regnskabsregelsæt. Disse retningslinjer gælder også, når det anvendte regnskabsregelsæt tillader, at balanceværdien af udlånseksponeringerne reduceres direkte uden anvendelse af en hensættelseskonto. Disse retningslinjer indeholder ingen yderligere krav vedrørende fastsættelsen af forventede tab til brug for opgørelsen af den lovpligtige kapital.
8. Disse retningslinjer er baseret på artikel 74 i direktiv 2013/36/EU², der fastslår, at institutter skal have fyldestgørende interne kontrolmekanismer, herunder en forsvarlig administrativ og regnskabsmæssig praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring. Retningslinjerne er også baseret på artikel 79, litra b) og c), i det samme direktiv. Deri fastsættes det, at de kompetente myndigheder skal sikre, at institutterne har interne metoder, som sætter dem i stand til at vurdere kreditrisikoen på eksponeringer til individuelle låntagere og på porteføljeniveau, og at de har effektive systemer til løbende forvaltning og overvågning af forskellige porteføljer og eksponeringer, der indebærer en kreditrisiko, herunder for at identificere og håndtere problemlån og foretage passende værdireguleringer og hensættelser. Derudover fastslår artikel 88, stk. 1, litra b), i direktiv 2013/36/EU det princip, at "ledelsesorganet sikrer integriteten af systemerne til regnskabsføring og finansiel rapportering, herunder finansiel og operationel kontrol og overholdelse af love og relevante standarder". Endelig som fastsat i artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU kan kompetente myndigheder anvende tilsynsforanstaltninger og blandt

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

andet kræve, at kreditinstitutter styrker de ordninger, processer, mekanismer og strategier, der iværksættes i overensstemmelse med artikel 73 og 74 (artikel 104, stk. 1, litra b)), og anvender en specifik nedskrivningspolitik eller behandling af aktiver i forbindelse med kapitalgrundlagskravene (artikel 104, stk. 1, litra d)).

9. De fastlagte retningslinjer i afsnit 4.3 gælder kun for kreditinstitutter, der udarbejder deres årsregnskaber i overensstemmelse med International Financial Reporting Standards® ("IFRS®-standarder"), som er vedtaget i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002³, og for hvilke IFRS 9 *Finansielle instrumenter* ("IFRS 9") gælder.
10. For de kreditinstitutter for hvilke regnskabsregelsæt for forventede kredittab ikke gælder, skal kompetente myndigheder overveje at anvende de relevante dele i disse retningslinjer, som vedrører praksis for kreditrisikostyring, så vidt det er muligt inden for rammerne af det pågældende regnskabsregelsæt.
11. De kompetente myndigheder skal sikre, at kreditinstitutterne overholder disse retningslinjer på et individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2013/36/EU.
12. De fastlagte retningslinjer i afsnit 4.4 skal betragtes som supplement til og yderligere specificering af tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen (TKVP), som er omtalt i artikel 97 og 107, stk. 1, litra a), i direktiv 2013/36/EU, især med hensyn til vurdering af kreditrisikostyring og kontrolmekanismer samt opgørelsen af forventede kredittab. De kompetente myndigheder skal derfor overholde de fastlagte retningslinjer i afsnit 4.4 i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer vedrørende fælles procedurer og metoder for tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen (TKVP)⁴.

Adressater

13. Disse retningslinjer er rettet til de kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, nr. i), i forordning (EU) nr. 1093/2010.
14. De fastlagte retningslinjer i afsnit 4.1, 4.2 og 4.3 er også rettet til kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning EU nr. 575/2013⁵.

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

⁴ EBA GL/2014/13.

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1-337).

Definitioner

15. Medmindre andet er angivet, har de udtryk, der er anvendt og defineret i direktiv 2013/36/EU, forordning (EU) 575/2013 og IFRS 9, den samme betydning i retningslinjerne. I disse retningslinjer gælder derudover følgende definitioner:

Hensættelser	Beholdningen af tabshensættelser på udlånseksponeringer, som er indregnet i kreditinstituttets balance i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt.
Udlånseksponeringer	Udlån, udlånstilsagn der er indregnet som forpligtelser og finansielle garantikontrakter, for hvilke der gælder et regnskabsregelsæt for forventede kredittab ⁶ .
Midlertidige reguleringer af en hensættelse	Reguleringer af en hensættelse, der anvendes til at kompensere for omstændigheder, når det konstateres, at der ikke er taget højde for aktuelle eller forventede risikofaktorer i kreditrisikoratingen og modelleringsprocessen for vurdering af kreditrisiko på balancedagen.

⁶ Anvendelsesområdet for Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer kan være et andet end for kravene til værdiforringelse i henhold til det gældende regnskabsregelsæt. For eksempel er anvendelsesområdet for Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer mere snævert end det i henhold til IFRS 9.

3. Gennemførelse

Ikrafttrædelsesdato

16. Disse retningslinjer skal gennemføres ved starten af den første regnskabsperiode, der begynder den 1. januar 2018 eller derefter.

4. Retningslinjer vedrørende praksis for kreditrisikostyring og opgørelse af forventede kredittab

4.1 Almindelige bestemmelser

4.1.1 Anvendelse af principperne for proportionalitet, væsentlighed og symmetri

17. Kreditinstitutter skal overholde disse retningslinjer på en måde, der er passende i forhold til deres størrelse samt interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter og porteføljer samt mere generelt alle andre relevante forhold og omstændigheder for kreditinstituttet (og den eventuelle koncern, som det tilhører). Anvendelsen af korrekt udviklede proportionale fremgangsmåder skal ikke forhindre en implementering af regnskabsregelsæt for forventede kredittab af høj kvalitet.
18. Kreditinstitutter skal også tage passende hensyn til anvendelse af princippet for væsentlighed. Dog skal dette ikke føre til, at individuelle eksponeringer eller porteføljer betragtes som uvæsentlige, hvis de kumulativt udgør en væsentlig eksponering for kreditinstituttet. Derudover skal væsentlighed ikke kun vurderes på grundlag af den eventuelle indvirkning på resultatopgørelsen på balancedagen. For eksempel vil en stor/store portefølje(r) af udlånseksponeringer som f.eks. realkreditlån generelt blive betragtet som væsentlige, selv hvis de har en høj grad af sikkerhedsstillelse.
19. Når det overvejes, hvordan der skal tages højde for proportionalitet eller væsentlighed i forbindelse med udviklingen af en metode til forventet kredittab eller dens gennemførelse, er det vigtigt at sikre, at der ikke skabes partiskhed.
20. En rettidig indregning af forringelse af kreditkvalitet og hensættelser skal ikke forsinkes, selv om regnskabsregelsæt for forventede kredittab er symmetriske på den måde, at der skal tages hensyn til efterfølgende ændringer (både forringelser og omvendinger af disse forringelser) i en debtors kreditrisikoprofil i forbindelse med måling af hensættelserne.

4.1.2 Hensyntagen til rimelige og understøttende oplysninger

21. Kreditinstitutter skal tage hensyn til en bred vifte af oplysninger, når de anvender regnskabsmodeller for forventede kredittab. Oplysninger, som der tages hensyn til, skal være relevante for vurderingen af kreditrisiko og målingen af det forventede kredittab for de bestemte udlånseksponeringer, der vurderes, og skal indbefatte oplysninger om tidligere begivenheder, aktuelle forhold og prognoser for fremtidige økonomiske forhold. Oplysninger, som medtages endeligt i vurderingen af kreditrisiko og målingen af det forventede kredittab,

skal også være rimelige og understøttende. Kreditinstitutter skal anvende deres ekspertviden med kreditvurdering til at bestemme omfanget af relevante oplysninger, der skal tages hensyn til, og til at bestemme om oplysninger kan betragtes som rimelige og velunderstøttede. Rimelige og understøttede oplysninger skal være baseret på relevante forhold og en sund vurdering.

4.1.3 Hensyntagen til fremadrettede oplysninger

22. Med henblik på at sikre en rettidig indregning af kredittab skal kreditinstitutter tage hensyn til fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer. Når der tages hensyn til fremadrettede oplysninger skal kreditinstitutter foretage en forsvarlig vurdering i overensstemmelse med alment accepterede metoder for økonomiske analyser og prognoser, og de skal underbygges af et tilstrækkeligt sæt data.
23. Kreditinstitutter skal kunne godtgøre, hvordan de har taget hensyn til relevante, rimelige og dokumenterede oplysninger i forbindelse med processen for vurderingen og målingen af det forventede kredittab. Kreditinstitutter skal anvende deres ekspertviden med kreditvurdering i deres overvejelser over fremtidige scenarier, og de skal tage højde for de potentielle konsekvenser af begivenheder, der finder sted eller ikke finder sted, og den resulterende indvirkning på målingen af det forventede kredittab. Oplysninger skal ikke udelades fra den proces, blot fordi en begivenhed har en lav sandsynlighed for at finde sted, eller fordi der hersker usikkerhed om, hvordan begivenheden vil indvirke på kreditrisikoen, eller størrelsen af de forventede kredittab. Under visse omstændigheder er relevante oplysninger til vurderingen og målingen af kreditrisikoen ikke rimelige eller understøttede. I så fald skal de udelades fra vurderingen og målingen af det forventede kredittab. Eftersom disse omstændigheder vil være af usædvanlig art, skal kreditinstitutterne fremlægge en veldokumenteret og solid begrundelse.
24. De anvendte oplysninger skal indbefatte en upartisk betragtning over relevante faktorer og deres indvirkning på kreditværdighed og manglende betalinger. Relevante faktorer inkluderer både dem, der er knyttet til banken og dens forretning, og faktorer, der beror på ydre omstændigheder.

4.2 Principper vedrørende kreditrisikostyringspraksis og opgørelsen af forventede kredittab

4.2.1 Princip 1 — Ansvarsområder for ledelsesorganet og den daglige ledelse

Ledelsesorganet⁷ og den daglige ledelse for et kreditinstitut er ansvarlige for at sikre, at kreditinstituttet har en egnet praksis for kreditrisikostyring, herunder et effektivt internt

⁷ Der er mange forskellige ledelsesorganstrukturer i EU-medlemsstaterne. I nogle medlemsstater er en enstrengt struktur almindelig, dvs. at ledelsesorganets tilsyns- og ledelsesfunktioner varetages af ét organ. I andre medlemsstater er en tostrengt struktur almindelig med to uafhængige organer, hvor det ene er ansvarligt for ledelsesfunktionen og det andet for tilsynet med ledelsesfunktionen.

kontrolsystem, med henblik på konsekvent at kunne bestemme passende hensættelser i overensstemmelse med kreditinstituttets fastlagte politikker og procedurer, det gældende regnskabsregelsæt og relevante tilsynsretningslinjer.

25. Kreditinstituttets ledelsesorgan skal være ansvarligt for at godkende og regelmæssigt revidere et kreditinstituts strategi for kreditrisikostyring samt de vigtigste politikker og processer for at identificere, måle, evaluere, overvåge, rapportere og reducere kreditrisiko i overensstemmelse med den godkendte risikovillighed, der er fastlagt af ledelsesorganet. Med henblik på at begrænse risikoen, som udlånseksponeringer udgør for indskydere, og mere generelt med henblik på finansiell stabilitet skal kreditinstituttets ledelsesorgan derudover kræve, at den daglige ledelse vedtager og overholder en forsvarlig praksis for garantistillelse⁸.

26. For at opfylde disse ansvarsområder skal ledelsesorganet anmode den daglige ledelse om at:

- a. udvikle og håndhæve egnede processer, der skal anvendes systematisk og konsekvent, med henblik på at kunne bestemme passende hensættelser i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt
- b. fastlægge og gennemføre et effektivt internt kontrolsystem til vurderingen og målingen af kreditrisikoen og periodisk rapportere resultaterne af processerne for vurderingen og målingen af kreditrisikoen, herunder skøn over de forventede kredittabhensættelser
- c. fastlægge, gennemføre og om nødvendigt opdatere egnede politikker og procedurer med henblik på at formidle processen for vurderingen og målingen af kreditrisikoen internt til alt relevant personale, især ansatte, der er involveret i den proces.

Den daglige ledelse skal være ansvarlig for gennemførelse af strategien for kreditrisiko, der er godkendt af ledelsesorganet, og for udvikling af de førnævnte politikker og processer.

27. Et effektivt internt kontrolsystem til vurderingen og målingen af kreditrisikoen skal indbefatte:

- a. foranstaltninger til at overholde gældende love, forskrifter, interne politikker og procedurer
- b. foranstaltninger til at kontrollere integriteten af anvendte oplysninger og til i rimeligt omfang at sikre, at de hensættelser, der skildres i kreditinstituttets årsregnskaber og årsrapporter, som fremsendes til den kompetente myndighed, er udarbejdet i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt og relevante tilsynskrav

⁸ I april 2012 offentliggjorde Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) principper vedrørende forsvarlig praksis for garantistillelse i forbindelse med realkreditlån, som har til formål at tilvejebringe en ramme, inden for hvilken jurisdiktioner skal kunne fastlægge acceptable minimumsstandarder for garantistillelse i forbindelse med udlånseksponeringer til fast ejendom. Disse principper findes på www.financialstabilityboard.org/publications/r_120418.pdf. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har offentliggjort retningslinjer vedrørende vurdering af kreditværdighed (EBA/GL/2015/11), som stemmer overens med FSB's principper og omfatter nogle af dem.

- c. veldefinerede processer for vurderingen og målingen af kreditrisikoen, der er uafhængige af (men tager passende hensyn til) udlånsfunktionen, og som omfatter:
- i. et effektivt kreditrisikoratingsystem, der anvendes konsekvent, nøjagtigt klasseinddeler efter kreditrisikokarakteristika, identificerer ændringer i kreditrisikoen rettidigt og som tilskynder til passende handling
 - ii. en effektiv proces til at sikre, at der tages passende hensyn til al relevante, rimelige og velunderstøttede oplysninger, herunder fremadrettede oplysninger, i vurderingen af kreditrisikoen og målingen af det forventede kredittab. Dette indbefatter vedligeholdelse af passende rapporteringer, detaljer om udførte kontroller og identificering samt beskrivelser af det involverede personales roller og ansvarsområder
 - iii. en vurderingspolitik, der sikrer, at målingen af det forventede kredittab finder sted på det individuelle niveau for udlånseksponeringer og også på det kollektive porteføljeniveau ved at gruppere eksponeringer på grundlag af identificerede fælles kreditrisikokarakteristika, når dette er nødvendigt for at kunne måle det forventede kredittab korrekt i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt
 - iv. en effektiv modelvalideringsproces til at sikre, at modellerne for vurderingen og målingen af kreditrisikoen løbende kan generere nøjagtige, konsistente og upartiske prognostiske estimater. Dette indbefatter fastlæggelse af politikker og procedurer, som fastlægger ansvaret og rapporteringsstrukturen for modelvalideringsprocessen, interne regler for vurdering og godkendelse af ændringer i modellerne og rapportering af resultatet af modelvalideringen
 - v. klar formel kommunikation og koordinering blandt det personale, som har ansvaret for kreditinstitutts kreditrisici, det personale, der har ansvaret for den finansielle rapportering, ledelsesorganet, den daglige ledelse og andre, der er involveret i vurderingen af kreditrisikoen og målingen af det forventede kredittab. Dette skal dokumenteres ved hjælp af skriftlige politikker og procedurer, ledelsesrapporteringer og referater fra de involverede, herunder udvalg under ledelsesorganet eller den daglige ledelse
- d. Der skal også findes en intern kontrolfunktion⁹, der:
- i. uafhængigt evaluerer effektiviteten af kreditinstitutts systemer og processer for vurdering og måling af kreditrisici, herunder kreditrisikoratingsystemet
 - ii. fremlægger anbefalinger vedrørende håndtering af enhver svaghed, som identificeres under denne evaluering.

⁹ Artikel 74 i direktiv 2013/36/EU og Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer vedrørende intern ledelse (GL 44).

4.2.2 Princip 2 — Forsvarlige metoder til forventet kredittab

Kreditinstitutter skal vedtage, dokumentere og overholde politikker, der indbefatter sunde metoder, procedurer og kontrolmekanismer til at vurdere og måle kreditrisikoen for alle udlånseksponeringer. Målingen af hensættelser skal være baseret på disse metoder og resultere i en passende og rettidig indregning af forventet kredittab i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt.

28. Processen for vurderingen og målingen af kreditrisikoen skal give relevante oplysninger til den daglige ledelse til at den kan foretage sin ekspertbaserede vurdering af kreditrisikoen for udlånseksponeringer og det relaterede estimat for det forventede kredittab.
29. Kreditinstitutter skal i videst mulig udstrækning udnytte og integrere fælles processer, systemer, værktøjer og data, der anvendes inden for et kreditinstitut til at bestemme om, hvornår og under hvilke forudsætninger, der skal bevilliges kredit, overvåge kreditrisikoen og måle hensættelser både til regnskabsformål og til kapitalgrundlagsberegningformål.
30. Et kreditinstituts hensættelsesmetoder skal tydeligt dokumentere definitionerne på hovedbegreber i relation til vurderingen af kreditrisikoen og målingen af det forventede kredittab (som f.eks. tabs- og migrationsprocenter, tabsbegivenheder og misligholdelse). Når der anvendes forskellige begreber, oplysninger eller antagelser på tværs af funktionsområder (som f.eks. regnskabsføring, kapitalgrundlag og kreditrisikostyring), skal den underliggende begrundelse for disse forskelle dokumenteres og godkendes af den daglige ledelse. Oplysninger og antagelser, der anvendes til skøn over det forventede kredittab, skal kontrolleres og opdateres som påkrævet af det gældende regnskabsregelsæt.
31. Kreditinstitutter skal have fastlagt passende processer og systemer til at identificere, måle, evaluere, overvåge, rapportere og reducere kreditrisikoniveauet korrekt. I forbindelse med overgangen til regnskabsmodellen for forventet kredittab skal eksisterende processer og systemer evalueres og om nødvendigt tilpasses med henblik på at indsamle og analysere relevante oplysninger, der påvirker vurderingen af kreditrisikoen og målingen af det forventede kredittab.
32. Kreditinstitutter skal indføre og overholde skriftlige politikker og procedurer, som beskriver de systemer og kontrolmekanismer for kreditrisiko, der anvendes i deres kreditrisikometoder, samt de særskilte roller og ansvarsområder for kreditinstitutts ledelsesorgan og daglige ledelse.
33. Gode metoder til at vurdere kreditrisikoen og måle hensættelsesniveauet (i henhold til eksponeringstype, f.eks. engros eller detail) skal især:
 - a. omfatte en solid proces, der er udviklet til at udstyre kreditinstituttet med evnen til at identificere kreditrisikoen niveau, art og natur ved den første indregning af udlånseksponeringerne med henblik på at sikre, at efterfølgende ændringer i kreditrisikoen kan identificeres og kvantificeres

- b. omfatte kriterier for på behørig vis at tage hensyn til indvirkningen af fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer. Uanset om evalueringen af kreditrisikoen foretages på et kollektivt eller individuelt grundlag, skal et kreditinstitut kunne vise, at der er taget hensyn til disse kriterier, så indregningen af det forventede kredittab ikke forsinkes. Sådanne kriterier skal resultere i identificering af faktorer, der påvirker tilbagebetaling, hvad enten de er relaterede til låntagers incitament, villighed og evne til at opfylde kontraktlige forpligtelser eller vilkår og betingelser for udlånseksponeringerne. De økonomiske faktorer (som f.eks. ledighedsprocenter eller beskæftigelsesprocenter), der tages hensyn til, skal være relevante for vurderingen, og afhængigt af omstændighederne kan dette være på internationalt, nationalt, regionalt eller lokalt plan
- c. for gruppevist evaluerede eksponeringer skal de indeholde en beskrivelse af grundlaget for oprettelse af grupper for porteføljer af eksponeringer med fælles karakteristika for kreditrisici
- d. identificere og dokumentere metoderne til vurdering og måling af det forventede kredittab (som f.eks. en tabsprocentmetode, en metode til at afgøre sandsynlighed for misligholdelse (PD)/en metode til tab givet misligholdelse (LGD) eller en anden metode), der skal anvendes for hver eksponering eller portefølje
- e. dokumentere begrundelserne for, hvorfor den valgte metode er passende, især hvis der anvendes forskellige metoder til målingen af det forventede kredittab for forskellige porteføljer og typer af individuelle eksponeringer. Kreditinstitutter skal kunne forklare de kompetente myndigheder begrundelsen for enhver ændring i fremgangsmåden til måling (for eksempel et skift fra en tabsprocentmetode til en PD/LGD-metode til) samt de kvantitative indvirkninger af sådanne ændringer
- f. dokumentere:
 - i. de input, data og antagelser, der anvendes i estimeringsprocessen for hensættelser, f.eks. historiske tabsprocenter, PD/LGD-estimer og økonomiske prognoser
 - ii. hvordan løbetiden for en eksponering eller portefølje bestemmes (herunder hvordan man har taget hensyn til forventede forudbetalinger og misligholdelser)
 - iii. den tidsperiode, for hvilken erfaringer med historiske tab evalueres
 - iv. alle nødvendige reguleringer for estimatet for det forventede kredittab i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt. Hvis aktuelle og prognosticerede økonomiske forhold er forskellige fra dem, der fandtes i den historiske skønsperiode, som anvendes, skal der f.eks. foretages reguleringer, som er konsistente med disse forskelle. Derudover kan et kreditinstitut have oplevet et lille eller intet faktisk tab i den analyserede historiske periode, men aktuelle eller fremadrettede forhold kan være forskellige fra forhold i den historiske periode, og indvirkningen af disse forandringer på det forventede kredittab skal vurderes og måles

- g. omfatte en proces til at evaluere egnetheden af væsentlige input og antagelser i den valgte metode til målingen af det forventede kredittab. Grundlaget for input og antagelser, der anvendes i processen for skønnet over hensættelser, skal generelt være konsistent fra periode til periode. Når input og antagelser eller grundlaget for dem ændres, skal begrundelsen dokumenteres
- h. identificere de situationer, der generelt vil føre til ændringer i metoderne, inputtene eller antagelserne til målingen af det forventede kredittab fra periode til periode (for eksempel kan et kreditinstitut erklære, at et lån, der tidligere er blevet evalueret på et kollektivt grundlag ved hjælp af en metode til PD/LGD, kan fjernes og evalueres individuelt ved hjælp af den diskonterede cash flow-metode ved modtagelse af nye låntagerspecifikke oplysninger som f.eks. tab af beskæftigelse)
- i. tage hensyn til relevante interne og eksterne faktorer, som kan påvirke skøn over det forventede kredittab, f.eks. standarderne vedrørende kreditgivning, der finder anvendelse på udlånseksporeringer ved oprettelse, og ændringer i branchemæssige, geografiske, økonomiske og politiske faktorer
- j. adressere, hvordan skøn for det forventede kredittab fastlægges (for eksempel ved hjælp af historiske tabsprocenter eller migrationsanalyser som udgangspunkt, korrigeret for oplysninger om aktuelle og forventede forhold). Et kreditinstitut skal anlægge en upartisk synsvinkel på usikkerheden og risiciene, der er forbundet med dets udlånsaktiviteter, når det forventede kredittab estimeres
- k. identificere, hvilke faktorer der tages hensyn til, når der fastlægges passende historiske tidsperioder, for hvilke erfaringer med historisk tab skal evalueres. Et kreditinstitut skal opbevare data for historisk tab, som er tilstrækkelig til at foretage en meningsfuld analyse af dets erfaringer med kredittab, der kan anvendes som et udgangspunkt, når hensættelsesniveauet på et kollektivt eller individuelt grundlag estimeres
- l. bestemme, i hvilken udstrækning værdien af sikkerhedsstillelse eller andre foranstaltninger til kreditrisikoreduktion påvirker det forventede tab
- m. skitsere kreditinstitutts politikker og procedurer for afskrivninger og inddrivelses
- n. kræve, at analyser, skøn, kontroller og andre opgaver/processer, der udgør input til eller output fra processen for vurderingen og målingen af kreditrisikoen, udføres af kompetent og veluddannet personale og valideres af personale, som er uafhængigt i forhold til kreditinstitutts udlånsaktiviteter. Disse input til og output fra disse funktioner skal være veldokumenterede, og dokumentationen skal omfatte tydelige forklaringer, der underbygger analyserne, skønnene og kontrollerne
- o. dokumentere de metoder, der anvendes til at validere modeller til måling af det forventede kredittab (for eksempel backtest)

- p. sikre, at skøn over det forventede kredittab på passende måde medtager fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, som ikke allerede er blevet indregnet i hensættelser, der måles på et individuelt eksponeringsgrundlag. Dette kan gøre det nødvendigt for ledelsen at anvende dens ekspertviden for kreditvurdering for at tage hensyn til generelle tendenser i hele udlånsporteføljen, ændringer i kreditinstituttets forretningsmodel, makroøkonomiske faktorer osv., og
- q. kræve en proces for at vurdere om hensættelserne overordnet er passende i overensstemmelse med det pågældende regnskabsregelsæt, herunder en regelmæssig kontrol af modeller for det forventede værditab.
34. Et kreditinstituts proces for identificering af kreditrisiko skal sikre, at faktorer, der påvirker ændringer i kreditrisikoen og skønnene over det forventede kredittab, regelmæssigt identificeres korrekt. Derudover skal hensyntagen til den kreditrisiko, der er indeholdt i nye produkter og aktiviteter, udgøre en central del i processen for identificering af kreditrisiko, vurderingen af kreditrisiko og målingen af det forventede kredittab.
35. Den daglige ledelse skal tage hensyn til relevante forhold og omstændigheder, herunder fremadrettede oplysninger, der kan forventes at forårsage en ændring af det forventede kredittab i forhold til historisk erfaring, og som kan påvirke kreditrisikoen og den fulde tilbagebetaling af pengestrømme.
36. For så vidt angår faktorer vedrørende låntageres adfærd, kapacitet og kapital, vilkårene for udlånseksponeringer, værdierne af aktiver, der er stillet til sikkerhed, samt andre foranstaltninger til kreditrisikoreduktion, der kan påvirke sandsynligheden for fuld tilbagebetaling af pengestrømme, skal et kreditinstitut (afhængigt af eksponeringstypen) tage hensyn til følgende:
- a. kreditinstituttets politikker og procedurer for udlån, herunder dets standarder for kreditgivning og vilkår for udlån, der var gældende ved den første indregning af udlånseksponeringer til låntageren, og om udlånseksponeringen blev oprettet som en undtagelse fra denne politik. Et kreditinstituts politik for udlån skal omfatte oplysninger om dets standarder vedrørende kreditgivning samt retningslinjer og procedurer, der styrer kreditinstituttets godkendelsesprocedure for udlån
 - b. låntagers faste indkomstkilder, som er til rådighed for at kunne overholde de planlagte betalinger
 - c. en låntagers evne til at generere en tilstrækkelig pengestrøm over det finansielle instruments løbetid
 - d. låntagerens samlede gearingsniveau og forventninger vedrørende ændringer i gearingen
 - e. låntagerens incitamenter eller villighed til at opfylde deres forpligtelser

- f. ubehæftede aktiver¹⁰, som låntageren kan stille til sikkerhed på markedet eller bilateralt med henblik på at rejse finansiering, og forventninger vedrørende ændringer i værdien af disse aktiver
 - g. mulige enkeltstående begivenheder og gentagen adfærd, der vurderes sandsynlige, og kan påvirke låntagerens evne til at opfylde kontraktlige forpligtelser
 - h. rettidige evalueringer af værdien af sikkerhedsstillelse og hensyntagen til faktorer, der kan påvirke den fremtidige værdi af sikkerhedsstillelse (under hensyntagen til at værdier af sikkerhedsstillelse direkte påvirker skøn over LGD).
37. Når de har potentiale til at påvirke kreditinstituttets evne til at inddrive skyldige beløb, skal kreditinstitutter tage hensyn til faktorer vedrørende kreditinstituttets forretningsmodel og aktuelle samt prognosticerede makroøkonomiske forhold, herunder men ikke begrænset til:
- a. konkurrence samt juridiske og lovgivningsmæssige krav
 - b. tendenser i instituttets samlede kreditvolumen
 - c. den overordnede kreditrisikoprofil for kreditinstituttets udlånseksponeringer og forventninger vedrørende ændringer deraf
 - d. kreditkoncentrationer i forhold til låntagere eller efter produkttype, segment eller geografisk marked
 - e. forventninger vedrørende inddrivelse, afskrivning og tilbagebetalingspraksis
 - f. kvaliteten af kreditinstituttets kontrolsystem til kreditrisiko og graden af tilsyn, som kreditinstituttets daglige ledelse og ledelsesorgan fører
 - g. andre faktorer, der kan påvirke det forventede kredittab, herunder men ikke begrænset til forventninger vedrørende ændringer i ledighedsprocenter, bruttonationalproduktet, de toneangivende rentesatser, inflationen, likviditetsforhold eller teknologi.
38. Gode metoder til kreditrisiko vurdering skal tage hensyn til forskellige potentielle scenarier og ikke udelukkende bero på subjektive, partiske eller for optimistiske betragtninger. Kreditinstitutter skal udvikle og dokumentere deres processer til at generere relevante scenarier, der anvendes i estimatet over det forventede kredittab. Især gælder det, at:
- a. kreditinstitutter skal godtgøre og dokumentere, hvordan skøn over det forventede kredittab forandres med ændringer i scenarier, herunder ændringer i relevante eksterne forhold, der

¹⁰ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/79 af 18. december 2014 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for institutters indberetning med henblik på tilsyn i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, hvad angår aktivbehæftelser, den enkelte datapunktmodel og valideringsregler.

- kan påvirke skøn over det forventede kredittab eller dele af beregningen af det forventede kredittab (som f.eks. parametre for PD/LGD)
- b. kreditinstitutter skal have en dokumenteret proces til at bestemme tidshorizonten for scenarierne, og, hvis det er relevant, hvordan det forventede kredittab er estimeret for eksponeringer, hvis løbetider overskrider den periode, som er omfattet af den/de anvendte økonomiske prognoser
 - c. scenarier kan udvikles internt eller outsources. I forbindelse med internt udviklede scenarier skal kreditinstitutter have mange forskellige eksperter til rådighed, f.eks. risikoeksperter, økonomer, virksomhedsledere og den daglige ledelse, som skal bistå med at vælge scenarier, der er relevante for kreditinstituttets kreditrisikoeksponeringsprofil. I forbindelse med outsourcete scenarier skal kreditinstitutter sikre, at den eksterne leverandør skræddersyr scenarierne, så de afspejler kreditinstituttets virksomheds- og kreditrisikoeksponeringsprofil, eftersom kreditinstitutterne forbliver ansvarlige for disse scenarier
 - d. der skal udføres backtesting for at sikre, at der tages hensyn til de mest relevante økonomiske faktorer, der påvirker sandsynligheden for tilbagebetaling og kreditrisikoen, og at de medtages i skøn over det forventede kredittab
 - e. når markedsindikatorer (som f.eks. "credit default swap (CDS) spreads") er til rådighed, kan den daglige ledelse betragte dem som værende et gyldigt benchmark, der kan anvendes til at kontrollere konsistensen af dens egne vurderinger.
39. Et kreditinstitut behøver ikke at identificere eller modellere hvert muligt scenarie via scenariosimuleringer, men det skal tage hensyn til alle rimelige og understøttende oplysninger, der er relevante for produktet, låntageren, forretningsmodellen eller de økonomiske og lovgivningsmæssige rammer, når der foretages skøn over det forventede kredittab. Når der foretages sådanne skøn i forbindelse med finansiel rapportering, skal kreditinstitutter tage hensyn til de indhøstede erfaringer fra lignende aktiviteter, de har udført til lovgivningsmæssige formål (selvom stressscenarier ikke er beregnet til at blive anvendt direkte til regnskabsmæssige formål). Fremadrettede oplysninger, herunder økonomiske prognoser og relaterede kreditrisikofaktorer, der anvendes til skøn over det forventede kredittab, skal stemme overens med input til andre relevante skøn i årsregnskaberne, budgetterne, strategi- og kapitalplanerne samt andre oplysninger, der anvendes til styring og rapportering i et kreditinstitut.

40. Den daglige ledelse skal kunne godtgøre, at den forstår og tager tilstrækkeligt hensyn til forbundne risici, når udlånseksponeringerne prissættes. Kreditinstitutterne skal være særligt opmærksomme på følgende mønstre af forhold, der potentielt indikerer utilstrækkelige skøn over det forventede kredittab:
- a. en bevilling af kredit til låntagere på grundlag af spinkle indkomststrømme (hvis kontinuitet kunne ophøre i tilfælde af en recession) eller med ingen dokumentation eller begrænset verificering af låntagers indkomstkilder
 - b. høje gældsbetjeningsmæssige krav i forhold til låntagerens forventede til rådighed stående pengestrømme
 - c. fleksible tidsplaner for tilbagebetaling, herunder betalingspauser, afdragsfrie betalingsperioder og negativ amortisering
 - d. for fast ejendom eller anden aktivbaseret finansiering udlån af beløb, som modsvarer eller overstiger værdien af den finansierede ejendom, eller som af andre årsager ikke giver en tilstrækkelig sikkerhed
 - e. unødigt stigning i antal ændringer af udlånseksponeringer på grund af finansielle vanskeligheder for låntageren¹¹ eller genforhandlinger/ændringer af udlånseksponeringer af andre årsager (som f.eks. konkurrencepres på kreditinstitutter)
 - f. omgåelse af kravene til klassificering og vurdering, herunder omlægning, refinansiering eller omklassificering af udlånseksponeringer
 - g. unødige stigninger i kreditvolumen, især i forhold til stigningen i kreditvolumen hos andre långivere på det samme marked
 - h. stigende volumen og alvorlighedsgrad for forfalden kredit, kredit af lav kvalitet og værdiforringelse.

¹¹ Se også Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/227 af 9. januar 2015 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for institutters indberetning med henblik på tilsyn i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (EUT L 41 af 20.2.2015, s. 1), der fastlægger specifikke definitioner på henstand og misligholdte eksponeringer.

41. Kreditinstitutters regnskabspolitikker skal behandle, og deres hensættelsesmetode skal omfatte kriterier for a) genforhandlinger/ændringer af udlånseksponeringer på grund af finansielle vanskeligheder eller af andre årsager under samtidig hensyntagen til de specifikke definitioner på henstand, der er fastlagt i del 2 i bilag V i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 680/2014, og b) håndteringen af erhvervede eller oprettede værdiforringede udlånseksponeringer som defineret i henhold til det gældende regnskabsregelsæt:

a. Kreditinstitutter skal tage højde for følgende kriterier vedrørende genforhandlinger/ændringer af udlånseksponeringer:

- i. Hensættelsesmetoden skal gøre det muligt for kreditinstitutter at foretage en solid vurdering af kreditrisikoen og måling af det forventede kredittab på en sådan måde, at hensættelsesniveauet fortsat afspejler sandsynligheden for tilbagebetaling af hovedparten af den genforhandlede/ændrede eksponering, uanset om det oprindelige aktiv indregnes eller ikke længere indregnes i henhold til det gældende regnskabsregelsæt.
- ii. Genforhandlinger/ændringer skal ikke automatisk føre til den konklusion, at der har fundet et umiddelbart fald sted i kreditrisikoen for eksponeringen. Ethvert fald i det rapporterede hensættelsesniveau på grund af forbedret kreditrisiko skal underbygges med overbevisende dokumentation. Kunder skal godtgøre konsekvent tilfredsstillende betalingsadfærd over en rimelig tidsperiode, før kreditrisikoen vil kunne betragtes som at være faldet, under samtidig hensyntagen til de relevante krav til eksponeringer i prøveperioden som defineret i del 2 i bilag V i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 680/2014.
- iii. Kreditinstitutter skal omhyggeligt tage hensyn til, hvorvidt inddrivningen af lånets hovedstol er sikret i rimeligt omfang, når tilbagebetalingen udelukkende sker i form af rentebetalinger, efter en genforhandling eller ændring. Derudover kan yderligere forventede forsinkelser i betalingen af disse pengestrømme dokumentere, at kreditrisikoen ikke er forbedret, og niveauet for det forventede kredittab derfor skal revurderes omhyggeligt.
- iv. Metoderne skal også tilskynde udlånspersonalet til omgående at underrette instituttets regnskabsfunktion, når eksponeringer genforhandles eller ændres, for at sikre passende regnskabsmæssig behandling med hensyn til ændringen. I forbindelse med mere komplekse genforhandlinger eller ændringer skal der finde regelmæssig kommunikation sted mellem udlånspersonalet og regnskabsfunktionen.

- b. Kreditinstitutter skal tage højde for følgende kriterier vedrørende erhvervede eller udstedte værdiforringede udlånseksponeringer:
- i. Metoden skal muliggøre passende identificering og regnskabsmæssig behandling med hensyn til erhvervet eller udstedt værdiforringet udlån.
 - ii. Skønnene over pengestrømme for disse udlånseksponeringer skal kontrolleres i hver regnskabsperiode og opdateres efter behov. Sådanne opdateringer skal underbygges og dokumenteres korrekt og godkendes af den daglige ledelse.

4.2.3 Princip 3 — Proces for vurdering af kreditrisiko og gruppering

Et kreditinstitut skal have fastlagt en proces for vurdering af kreditrisiko med henblik på at kunne gruppere udlånseksponeringer korrekt på grundlag af fælles kreditrisikokarakteristika.

Proces for vurdering af kreditrisiko

42. Som en del af deres proces for vurdering af kreditrisiko skal kreditinstitutter have fastlagt omfattende procedurer og informationssystemer for at overvåge kvaliteten af deres udlånseksponeringer. Disse omfatter en effektiv proces for vurdering af kreditrisiko, der indfanger variationer, der kan opstå over tid i kreditrisikoens niveau, egenskaber og drivkræfter, for i rimeligt omfang at sikre at alle udlånseksponeringer overvåges korrekt, og at de forventede kredittabshensættelser måles på en passende måde.
43. Processen for vurderingen af kreditrisikoen skal omfatte en uafhængig kontrolfunktion. Første vurdering af kreditrisikoklasser for eksponeringer og deres konstante opdatering, som foretages af udlånspersonale i marken, skal være underlagt en uafhængig kontrol, der foretages af den uafhængige kontrolfunktion.
44. Kreditinstitutter skal tage højde for en række kriterier, når de tildeler kreditrisikoklassen ved den første indregning af en udlånseksponering, herunder i relevant omfang produkttype, vilkår og betingelser, sikkerhedsstillelsens type og beløb, karakteristika for låntager og geografi eller en kombination heraf.
45. Når aktuelle tildelte kreditrisikoklasser ændres på enten et porteføljemæssigt eller individuelt grundlag, skal kreditinstitutter tage højde for andre relevante faktorer som f.eks. men ikke begrænset til, ændringer i branchemæssige udsigter, virksomhedsvækstrater, forbrugeradfærd og ændringer i økonomiske prognoser (som f.eks. rentesatser, ledighedsprocenter og råvarepriser) samt svagheder ved kreditgivning, der findes efter den første indregning.
46. Systemet til vurdering af kreditrisikoen skal indfange alle udlånseksponeringer, når indvirkningen af ændringer vurderes i forbindelse med kreditrisikoen, og ikke kun dem, der kan have oplevet væsentlige stigninger i kreditrisikoen, have pådraget tab eller på anden vis være blevet værdiforringet. Dette har til formål at muliggøre en passende differentiering af

kreditrisikoen og en gruppering af udlånseksponeringerne inden for systemet til vurdering af kreditrisikoen og at afspejle risikoen for enkelte eksponeringer samt kreditrisikoniveauet i porteføljen som helhed under en samlet betragtning på tværs af alle eksponeringer. I denne sammenhæng skal et effektivt system til vurdering af kreditrisiko gøre det muligt for kreditinstitutter at identificere både migration af kreditrisiko og væsentlige ændringer i kreditrisiko.

47. Kreditinstitutter skal beskrive delene i deres system til vurdering af kreditrisiko og tydeligt definere hver kreditrisikoklasse samt udpege det personale med ansvar for systemets udformning, gennemførelse, drift og ydeevne samt dem med ansvar for periodisk testing og validering (dvs. den uafhængige kontrolfunktion).
48. Kreditrisikoklasser skal kontrolleres, hver gang der modtages relevante nye oplysninger, eller når et kreditinstituts forventning til kreditrisiko har ændret sig. Tildelte kreditrisikoklasser skal gennemgå en periodisk formel kontrol (for eksempel mindst en gang om året eller hyppigere, hvis det kræves i en jurisdiktion) for i rimeligt omfang at sikre, at klasserne er nøjagtige og opdaterede. Kreditrisikoklasser for individuelt vurderede udlånseksponeringer, som har højere risiko eller er værdiforringet, skal kontrolleres hyppigere end en gang om året. Skøn over det forventede kredittab skal opdateres rettidigt for at afspejle ændringer i kreditrisikoklasser for enten grupper af eksponeringer eller individuelle eksponeringer.

Gruppering på grundlag af fælles kreditrisikokarakteristika

49. Kreditinstitutter skal gruppere eksponeringer med fælles kreditrisikokarakteristika på en måde, der er tilstrækkeligt fintmasket til, at kreditinstituttet i rimeligt omfang kan vurdere ændringer i kreditrisiko og dermed indvirkningen på skønnet over det forventede kredittab for disse grupper.
50. Et kreditinstituts metode til gruppering af eksponeringer for at vurdere kreditrisiko (som f.eks. efter instrumenttype, produktvilkår og -betingelser, branche/markedssegment, geografisk placering eller årgange) skal dokumenteres og underlægges passende kontrol og godkendes internt af den daglige ledelse.
51. Udlånseksponeringer skal grupperes i henhold til fælles kreditrisikokarakteristika, så ændringer i kreditrisikoniveauet reagerer på den indvirkning, som ændrede forhold har på et almindeligt omfang af forskellige kreditrisikofaktorer, der er fælles for gruppen. Dette omfatter hensyntagen til indvirkningen på gruppens kreditrisiko som reaktion på ændringer i fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer. Grundlaget for gruppering skal kontrolleres af den daglige ledelse for at sikre, at eksponeringer inden for gruppen forbliver ensartede med hensyn til deres reaktion på kreditrisikofaktorer, og at de relevante kreditrisikokarakteristika og deres indvirkning på kreditrisikoniveauet for gruppen ikke har ændret sig over tid.

52. Eksponeringer må ikke grupperes på en sådan måde, at en stigning i kreditrisikoen for bestemte eksponeringer skjules af resultatet for gruppen som helhed.
53. Kreditinstitutter skal have solide processer, der sikrer, at udlånseksponeringer grupperes på en hensigtsmæssig måde fra starten. Efterfølgende skal grupperingen af eksponeringer revurderes, og eksponeringer skal omgrupperes, hvis der modtages relevante nye oplysninger, eller hvis et kreditinstituts ændrede forventninger til kreditrisiko peger i retning af, at en permanent regulering er nødvendig. Hvis et kreditinstitut ikke kan omgruppere rettidigt, skal der anvendes en midlertidig regulering.

Anvendelse af midlertidige reguleringer

54. Kreditinstitutter skal kun anvende midlertidige reguleringer af en hensættelse som en midlertidig løsning, især under overgangsmæssige omstændigheder, eller når der ikke er tilstrækkelig tid til at medtage relevante nye oplysninger korrekt i den eksisterende kreditrisikorating og modelproces for vurdering af kreditrisiko eller til at omgruppere eksisterende grupper af udlånseksponeringer, eller når udlånseksponeringer inden for en gruppe af udlånseksponeringer reagerer anderledes på faktorer eller begivenheder end oprindeligt forventet.
55. Sådanne reguleringer skal ikke anvendes kontinuerligt i længere perioder for risikofaktorer, der ikke er midlertidige. Hvis årsagen til reguleringen ikke forventes at være midlertidig, f.eks. hvis der opstår en ny risikofaktor, der ikke tidligere har været medtaget i instituttets hensættelsesmetode, skal metoden opdateres i den nærmeste fremtid for at medtage faktoren, som forventes at have en vedvarende indvirkning på målingen af det forventede kredittab.
56. Det kræver betydelig dømmekraft at anvende midlertidige reguleringer, hvilket kan medføre mulighed for partiskhed. For at undgå at skabe potentiel partiskhed skal midlertidige reguleringer være konsistente med fremadrettede prognoser, der understøttes af passende dokumentation, og underlægges passende governanceprocesser.

4.2.4 Princip 4 — Tilstrækkelige hensættelser

Et kreditinstituts samlede mængde af hensættelser, uanset om hensættelserne bestemmes på et gruppevist eller individuelt grundlag, skal være tilstrækkelig og i overensstemmelse med formålene for det gældende regnskabsregelsæt.

57. Kreditinstitutter skal implementere forsvarlige kreditrisikometoder, så den samlede balance for hensættelsen til det forventede kredittab udarbejdes i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt og i tilstrækkelig grad afspejler det forventede kredittab inden for dette regelsæt.
58. Når hensættelsernes tilstrækkelighed vurderes, skal kreditinstitutter tage højde for relevante faktorer og forventninger på balancedagen, som kan påvirke sandsynligheden for

tilbagebetaling af de resterende pengestrømme over restløbetiden for en gruppe af udlånseksponeringer eller en enkelt udlånseksponering. Kreditinstitutter skal tage hensyn til oplysninger, der rækker ud over historiske og aktuelle data, og tage højde for rimelig og understøttende fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, der er relevante for den eller de eksponeringer, som evalueres (f.eks. engros eller detail) i overensstemmelse med det pågældende regnskabsregelsæt.

59. Afhængigt af muligheden for at medtage fremadrettede oplysninger i estimatet af det forventede kredittab kan kreditinstitutter anvende individuelle eller gruppevise fremgangsmåder til vurdering. Uanset hvilken fremgangsmåde til vurdering der anvendes, skal den være i overensstemmelse med de relevante regnskabskrav og ikke resultere i væsentligt forskellige målinger af hensættelser. Sammen danner individuelle og gruppevise vurderinger grundlaget for hensættelsen til det forventede kredittab.
60. Den anvendte fremgangsmåde til vurdering af det forventede kredittab skal være den bedst egnede under de bestemte omstændigheder og skal typisk tilpasses med, hvordan kreditinstituttet styrer udlånseksponeringerne. For eksempel anvendes gruppevis vurdering ofte til store grupper af ensartede udlånseksponeringer med fælles kreditrisikokarakteristika, f.eks. detailporteføljer. Individuelle vurderinger foretages ofte for væsentlige eksponeringer, eller når der findes kreditproblemer på det individuelle udlånsniveau, f.eks. forfaldne lån eller lån på overvågningslister.
61. Uanset hvilken fremgangsmåde til vurdering det anvender (individuel eller gruppevis), skal kreditinstituttet sikre, at det ikke resulterer i forsinket indregning af det forventede kredittab.
62. Når kreditinstitutter anvender individuelle vurderinger, skal skønnet over det forventede kredittab altid medtage den forventede indvirkning fra al rimelig og understøttende fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, som påvirker sandsynligheden for tilbagebetaling og kreditrisikoen. Når der anvendes en individuel fremgangsmåde til vurdering på samme måde som i tilfælde af gruppevis vurdering, skal kreditinstituttets dokumentation tydeligt godtgøre, hvordan fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, er afspejlet i den individuelle vurdering.
63. I tilfælde, hvor et kreditinstituts individuelle vurderinger af eksponeringer ikke tager tilstrækkeligt hensyn til fremadrettede oplysninger, og med henblik på at muliggøre identificering af forhold mellem fremadrettede oplysninger og skøn over det forventede kredittab, der muligvis ikke er tydeligt på det individuelle niveau, skal et institut gruppere udlånseksponeringer med fælles kreditrisikokarakteristika for at kunne beregne indvirkningen af fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer. Når kreditinstitutter derimod konstaterer, at alle rimelige og understøttende oplysninger er medtaget i den individuelle vurdering af det forventede kredittab, skal en yderligere fremadrettet vurdering ikke foretages på et kollektivt grundlag, hvis dette kan resultere i dobbelttælling.

4.2.5 Princip 5 — Validering af model for forventede kredittab

Et kreditinstitut skal have fastlagt politikker og procedurer for relevant validering af de modeller, der anvendes til at måle det forventede kredittab.

64. I processen for vurderingen og målingen af det forventede kredittab kan kreditinstitutter anvende modeller og antagelsesbaserede skøn til identificering og måling af risiko på både det individuelle udlånseksponeringsniveau og det overordnede porteføljeniveau, herunder kreditklassificering, identificering af kreditrisiko, måling af de forventede kredittabshensættelser til regnskabsmæssige formål, stresstestning og kapitalallokering. Modeller anvendt i processen for vurderingen og målingen af det forventede kredittab skal tage hensyn til indvirkningen af ændringer i variabler for låntager og kreditrisikorelaterede variabler, f.eks. ændringer i sandsynligheder for misligholdelse (PD), tab givet misligholdelse (LGD), eksponeringsbeløb, værdier af sikkerhedsstillelse, migration af sandsynligheder for misligholdelse og interne låntager kreditrisikoklasser, på grundlag af historisk, aktuel samt rimelig dokumenterede fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer.
65. Kreditinstitutter skal have solide politikker og procedurer på plads for at kunne foretage en passende validering af nøjagtigheden og overensstemmelsen af de modeller, der anvendes til at vurdere kreditrisikoen og måle det forventede kredittab, herunder deres modelbaserede kreditrisikoratingsystemer og processer for vurdering af kreditrisiko og skønnet over alle relevante risikokomponenter, når modellen begynder at blive anvendt og løbende derefter. Sådanne politikker og procedurer skal på passende måde inkludere den rolle, en professionel vurdering har.
66. Modelvalidering skal udføres, når modellerne til det forventede kredittab udvikles første gang, og når der foretages væsentlige ændringer af modellerne, og den skal løbende sikre, at modellerne er egnede til deres tiltænkte anvendelse.
67. Et forsvarligt modelvalideringssystem skal omfatte men ikke være begrænset til følgende elementer:
 - a. klare roller og ansvarsområder for modelvalidering med tilstrækkelig uafhængighed og kompetence. Modelvalidering skal udføres uafhængigt af modeludviklingsprocessen og af personale med den nødvendige erfaring og ekspertise. Modelvalideringens konklusioner og resultater skal rapporteres på en hurtig og rettidig måde til det rette kompetenceniveau. Når et kreditinstitut har outsourcet sin valideringsfunktion til en ekstern part, forbliver kreditinstituttet ansvarligt for effektiviteten af alt modelvalideringsarbejdet og skal løbende sikre, at det arbejde, der udføres af den eksterne part, opfylder elementerne i et forsvarligt modelvalideringssystem.
 - b. Et passende modelvalideringsomfang og en passende modelvalideringsmetode skal indbefatte en systematisk proces for at evaluere modellens robusthed, konsistens og nøjagtighed samt dens fortsatte relevans for den tilgrundliggende individuelle

udlånseksponeering eller portefølje. En effektiv modelvalideringsproces skal også gøre det muligt rettidigt at kunne identificere og behandle potentielle begrænsninger ved en model. Valideringens omfang skal indbefatte en kontrol af modelinput, modeldesign og modelestimer/-funktion.

- *Modelinput:* Kreditinstitutter skal have internt fastlagte kvalitets- og pålidelighedsstandarder for data (historiske, aktuelle og fremadrettede oplysninger), der anvendes som modelinput. Data, der anvendes til at skønne de forventede kredittabshensættelser, skal være relevante for kreditinstituttets porteføljer og så nøjagtige, pålidelige og fuldstændige som muligt (dvs. uden udeladelser, der kan indebære partiskhed i estimatet af det forventede kredittab). Validering skal sikre, at de anvendte data opfylder disse standarder.
 - *Modeldesign:* Med hensyn til modeldesign skal validering sikre, at den tilgrundliggende teori for modellen er begrebsmæssigt forsvarlig, anerkendt og generelt accepteret til dens tiltænkte formål. Fra et fremadrettet perspektiv skal validering også vurdere, i hvilken udstrækning modellen på det overordnede modelniveau og på det individuelle risikofaktorniveau kan tage hensyn til ændringer i de økonomiske og kreditmæssige forhold samt ændringer i den porteføljemæssige virksomhedsprofil og -strategi, uden at modellens robusthed forringes væsentligt.
 - *Modelestimat/-funktion:* Kreditinstitutter skal have internt fastlagte standarder for acceptabel modelfunktion. Når funktionstærskler overtrædes væsentligt, skal der træffes afhjælpende foranstaltninger, der kan omfatte recalibrering eller nyudvikling af modellen.
- c. Omfattende dokumentation for modelvalideringssystemet og -processen. Dette skal indbefatte dokumentation for de udførte valideringsprocedurer, enhver ændring i valideringsmetode eller -værktøjer, det anvendte omfang af data, valideringsresultater og enhver afhjælpende foranstaltning, der om nødvendigt måtte være truffet. Kreditinstitutter skal sikre, at dokumentationen kontrolleres og opdateres regelmæssigt.
- d. En gennemgang af modelvalideringsprocessen, som foretages af uafhængige parter (dvs. interne eller eksterne parter) for at evaluere modelvalideringsprocessens samlede effektivitet og dens uafhængighed af udviklingsprocessen. Kontrollens konklusioner skal rapporteres på en hurtig og rettidig måde til det rette kompetenceniveau (f.eks. den daglige ledelse, revisionsudvalget).

4.2.6 Princip 6 — Erfaringsbaseret kreditvurdering

Et kreditinstituts anvendelse af en erfaringsbaseret kreditvurdering, især under hensyntagen til rimelige og understøttende fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, er afgørende for vurderingen af kreditrisikoen og målingen af det forventede kredittab.

68. Kreditinstitutter skal have de nødvendige værktøjer til at sikre et solidt estimat og en rettidig indregning af det forventede kredittab. Eftersom oplysninger vedrørende erfaringer med historisk tab eller indvirkningen af aktuelle forhold muligvis ikke fuldstændigt afspejler kreditrisikoen ved udlånseksponeringer, skal kreditinstitutter anvende deres erfaringsbaserede ekspertviden for kreditvurderinger for omhyggeligt at medtage den forventede indvirkning fra alle rimelige og understøttende oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, i deres skøn over det forventede kredittab. Et kreditinstituts anvendelse af dets erfaringsbaserede ekspertviden for kreditvurdering skal dokumenteres i kreditinstituttets kreditrisikometode og underlægges passende tilsyn.
69. Historiske oplysninger giver et nyttigt grundlag for identificering af trends og korrelationer, der er nødvendige for at identificere kreditrisikofaktorer i forbindelse med udlånseksponeringer. Skøn over det forventede kredittab skal dog ikke se bort fra indvirkningen af (fremadrettede) begivenheder og forhold for disse faktorer. Estimatet skal afspejle de forventede fremtidige manglende betalinger, der resulterer af sådan indvirkning.
70. Hensyntagen til fremadrettede oplysninger skal ikke undgås på det grundlag, at et kreditinstitut anser omkostningerne forbundet med at medtage sådanne fremadrettede oplysninger for at være meget høje eller unødvendige, eller fordi der er usikkerhed i forbindelse med formulering af fremadrettede scenarier, medmindre de ekstra omkostninger og den ekstra driftsmæssige byrde, som påføres, ikke bidrager til en høj kvalitativ gennemførelse af et regnskabsregelsæt for det forventede kredittab.
71. Kreditinstitutter skal kunne godtgøre, at de fremadrettede oplysninger, der er indregnet i processen for estimatet over det forventede kredittab, har en forbindelse til kreditrisikofaktorerne for bestemte eksponeringer eller porteføljer. Eftersom der muligvis ikke kan påvises en stærk forbindelse rent statistisk set mellem visse typer af oplysninger eller endda oplysningssættet som helhed og kreditrisikofaktorerne, skal kreditinstitutter anvende deres erfaringsbaserede ekspertviden for kreditvurdering i forbindelse med fastlæggelse af et passende niveau for den individuelle eller gruppevise hensættelse. Når en fremadrettet faktor, der er blevet identificeret som relevant, ikke medtages i den individuelle eller gruppevise vurdering, kan midlertidige reguleringer være nødvendige.
72. Makroøkonomiske prognoser og andre relevante oplysninger skal anvendes konsekvent på tværs af porteføljer, når kreditrisikofaktorerne for porteføljerne påvirkes af disse prognoser/antagelser på samme måde. Når der foretages estimater for det forventede kredittab, skal kreditinstitutter endvidere anvende deres erfaringsbaserede ekspertviden for kreditvurdering til at tage højde for deres position i kreditlekserne, som kan være forskelligt på tværs af de jurisdiktioner, hvori de har deres udlånseksponeringer.
73. Kreditinstitutter skal udvise forsigtighed, når de bestemmer niveauet for de forventede kredittabhensættelser, der skal indregnes med regnskabsmæssige formål, for at sikre, at de resulterende skøn er passende (dvs. overensstemmende med neutralitet og hverken sat for lavt eller for højt).

74. Når de foretager deres skøn over det forventede kredittab, skal kreditinstitutter derudover sikre sig en bred vifte af oplysninger, der stammer fra processen for kreditrisikostyring, herunder de fremadrettede, der anvendes i forbindelse med risikostyring og kapitalgrundlagsformål, og benytte disse ved udviklingen af deres estimater for forventede kredittab.

4.2.7 Princip 7 — Fælles processer, systemer, værktøjer og data

Kreditinstitutter skal have en god proces for vurdering og måling af kreditrisiko, som giver dem et stærkt grundlag for fælles processer, systemer, værktøjer og data til at vurdere kreditrisiko og opgøre forventede kredittab.

75. Kreditinstitutter skal i størst muligt omfang anvende fælles processer, systemer, værktøjer og data til at vurdere kreditrisiko, måle det forventede kredittab til regnskabsmæssige formål og bestemme forventede tab til brug for opgørelsen af kapitalgrundlaget med henblik på at styrke pålideligheden og konsistensen af de resulterende estimater for det forventede kredittab, forøge gennemsigtigheden og, gennem markedsdisciplinen, tilvejebringe incitamenter til at følge sunde kreditrisikopraksisser.
76. Praksisser for kreditrisiko skal kontrolleres periodisk for at sikre, at relevante data, der er til rådighed hele vejen gennem et kreditinstituts organisation, opfanges, og at systemer opdateres i takt med, at kreditinstituttets praksisser for sikkerhedsstillelse og dets forretningspraksisser ændrer eller udvikler sig over tid. Der skal fastlægges en feedbacksløjfe for at sikre, at oplysninger vedrørende estimater over det forventede kredittab, ændringer i kreditrisiko og faktiske tab, der finder sted på udlånseksponeringer, deles blandt kreditrisikoeksperter, regnskabspersonale og personale inden for lovpligtig indberetning og især med personale inden for kreditgivning.
77. De ovennævnte fælles processer, systemer, værktøjer og data kan indbefatte systemer til vurdering af kreditrisiko, estimerede sandsynligheder for misligholdelse (PD'ere) (underlagt passende reguleringer), forfaldsstatus, belåningsgrader, historiske tabsprocenter, produkttype, tidsplan for amortisering, forudbetalingskrav, markedsegment, geografisk placering, årgang (dvs. dato for oprettelse) og sikkerhedsstillelsens type.

4.2.8 Princip 8 — Oplysninger

Et kreditinstituts offentliggjorte oplysninger skal fremme gennemsigtighed og sammenlignelighed ved at give rettidig, relevant og beslutningsnyttig information.

78. Formålet med offentliggjorte oplysninger er at give beslutningsnyttig information vedrørende et kreditinstituttets finansielle situation og præstation samt ændringer i disse for en bred vifte af brugere på en klar og forståelig måde. Kreditinstitutter skal bestræbe sig på at give information, der er relevant og sammenlignelig, så brugere kan træffe rettidige samt informerede beslutninger og evaluere ledelsesorganets og den daglige ledelses forvaltning.

79. Finansielle og kreditrisikostyringsmæssige oplysninger skal udarbejdes i overensstemmelse med de gældende regnskabs- og tilsynssystemer¹². Kreditinstitutter skal give de nødvendige oplysninger for på en rimelig måde at vise et kreditinstituts eksponering for kreditrisiko, herunder dets estimater for det forventede kredittab, og for at give relevante oplysninger vedrørende et kreditinstituts praksisser for kreditgivning.
80. I overensstemmelse med de gældende regnskabsstandarder og -forskrifter skal kreditinstituttets daglige ledelse anvende skøn for at bestemme det passende niveau for samling og opdeling af data, der offentliggøres, så oplysningerne fortsat opfylder regnskabskravene og giver brugere indblik i et kreditinstituts eksponering for kreditrisiko og dets forventede kredittab, så brugerne kan foretage individuelle institutanalyser og relevante peer-gruppesammenligninger.
81. Kvantitative og kvalitative oplysninger skal tilsammen kommunikere de hovedantagelser/-input til brugere, der er anvendt til at foretage estimater for det forventede kredittab. Oplysninger skal fremhæve politikker og definitioner, der er en integreret del af estimatet af det forventede kredittab (f.eks. et kreditinstituttets grundlag for gruppering af udlånseksponeringer i porteføljer med ensartede kreditrisikokarakteristika og dets definition på misligholdelse¹³), faktorer, som forårsager ændringer i estimaterne for det forventede kredittab, og måden, hvorpå den daglige ledelses erfaringsbaserede ekspertviden om kreditvurdering er medtaget. Oplysning vedrørende væsentlige politikker skal angive, hvordan disse politikker er blevet gennemført inden for kreditinstituttets specifikke rammer.
82. Kreditinstitutter skal give kvalitative oplysninger om, hvordan fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, er medtaget i processen for estimatet af det forventede kredittab, i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt, især når vurderingen foretages på et individuelt grundlag.
83. Oplysninger vedrørende grundlaget for gruppering af udlånseksponeringer skal indbefatte information om, hvordan den daglige ledelse sikrer sig, at udlånseksponeringer grupperes korrekt, så disse grupper fortsat deler fælles kreditrisikokarakteristika.
84. Med henblik på at forbedre kvaliteten og meningsfuldheden af offentliggjort information over estimater for det forventede kredittab, skal kreditinstitutter give en forklaring på væsentlige ændringer i estimatet for det forventede kredittab fra periode til periode. Denne information skal både indbefatte relevante kvalitative og kvantitative oplysninger på en måde, der styrker forståelsen af, hvordan estimaterne for det forventede kredittab har ændret sig.
85. Kreditinstituttets daglige ledelse skal regelmæssigt revidere sin oplysningspolitik for at sikre, at den oplyste information fortsat er relevant, hvad angår kreditinstituttets risikoprofil,

¹²I overensstemmelse med del 8 i forordning (EU) 575/2013, EBA GL/2016/11 om krav til oplysninger i henhold til del 8 i forordning (EU) 573/2013 og EBA GL/2014/14 om væsentlighed, ejendom og fortrolighed samt om oplysningshyppighed i henhold til artikel 432, stk. 1, artikel 432, stk. 2, og artikel 433 i forordning (EU) nr. 575/2013.

¹³Se stk. 89 og 90 i næste afsnit for yderligere vejledning om definition på misligholdelse.

produktkoncentrationer, branchestandarder og aktuelle markedsforhold. Når dette gøres, skal kreditinstitutter give oplysninger, der letter sammenligninger med deres pendanter, og som gør det muligt for brugere at overvåge ændringer i kreditinstituttets estimater for det forventede kredittab fra periode til periode og foretage meningsfulde analyser på tværs af nationale og internationale peer-grupper.

4.3 Specifikke retningslinjer for kreditinstitutter, der anvender IFRS 9

Dette afsnit giver retningslinjer vedrørende aspekter i kravene til det forventede kredittab i afsnittene om værdiforringelse i IFRS 9 – i) hensættelsen til tab med et beløb, der svarer til de forventede kredittab over 12 måneder, ii) vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen og iii) anvendelsen af praktiske foranstaltninger – der ikke er fælles for andre regnskabsregelsæt til det forventede kredittab, og som skal læses i forbindelse med de andre afsnit i disse retningslinjer.

4.3.1 Hensættelse til tab med et beløb, der svarer til de forventede kredittab over 12 måneder

86. I overensstemmelse med afsnit 5.5.5 i IFRS 9 "skal en virksomhed, hvis kreditrisikoen på et finansielt instrument ikke på balancedagen er steget væsentligt siden første indregning, måle hensættelsen til tab for det finansielle instrument til et beløb, der svarer til de forventede kredittab over 12 måneder". Kreditinstitutter skal måle det forventede kredittab for alle udlånseksponeeringer, og en hensættelse på nul skal være sjælden, eftersom skøn over det forventede kredittab er et sandsynlighedsvægtet beløb, der altid skal afspejle en sandsynlighed for, at et kredittab vil opstå (se afsnit 5.5.17 og 5.5.18 i IFRS 9). En hensættelse på nul kunne imidlertid opstå for f.eks. lån med fuld sikkerhedsstillelse (selvom kreditinstitutter skal være forsigtige, når de foretager skøn over værdien af sikkerhedsstillelse, eftersom vurdering af sikkerhedsstillelse ved oprettelse kan ændre sig gennem lånets løbetid).
87. Kreditinstitutter skal anvende en aktiv fremgangsmåde til vurdering og måling af det forventede kredittab over 12 måneder, som gør det muligt rettidigt at identificere ændringer i kreditrisikoen og dermed at indregne disse ændringer rettidigt i det forventede kredittab. I overensstemmelse med princip 6 skal estimater over den beløbsmæssige størrelse og timing af det forventede kredittab over 12 måneder afspejle den daglige ledelses erfaringsbaserede ekspertviden om kreditvurdering og udgøre et upartisk sandsynlighedsvægtet estimat over det forventede kredittab ved at tage hensyn til en række mulige udfald.
88. IFRS 9 definerer et beløb, der svarer til de forventede kredittab over 12 måneder, som "den del af forventede kredittab i livstidsløbetiden, som repræsenterer de forventede kredittab, der hidrører fra misligholdelse af et finansielt instrument, som er muligt inden for 12 måneder

efter balancedagen"¹⁴. Til disse formål skal kreditinstitutter være opmærksomme på, at et beløb, der svarer til de forventede kredittab over 12 måneder, ikke kun er de forventede tab inden for de næste 12 måneder, men at det i overensstemmelse med IFRS 9, afsnit B5.5.43, derimod også er de forventede manglende betalinger i hele løbetiden for udlånseksporeringen eller gruppen af udlånseksporeringer på grund af tabsgivende begivenheder, der kan opstå inden for de næste 12 måneder. Kreditinstitutter skal også i overensstemmelse med IFRS 9, afsnit 5.5.9, være opmærksomme på, at der skal tages højde for ændringen i risikoen for, at der opstår en misligholdelse i det finansielle instruments forventede løbetid, med henblik på at vurdere, om et finansielt instrument skal overgå til en måling af det forventede kredittab i hele livstidsløbetiden. Under visse omstændigheder tillader IFRS 9, at ændringer i risikoen for, at der opstår en misligholdelse i de næste 12 måneder, kan anvendes til at foretage denne vurdering. Dette er imidlertid ikke altid hensigtsmæssigt, og der skal især tages hensyn til de eksempler, der fremgår af IFRS 9, afsnit B5.5.14.

89. IFRS 9, afsnit B5.5.37, definerer ikke misligholdelse, men kræver, at kreditinstitutter skal definere misligholdelse på en måde, der er i overensstemmelse med den, som anvendes til intern kreditrisikostyring. IFRS 9, afsnit B5.5.37, omfatter også en afkræftelig formodning om, at misligholdelse ikke kan forekomme senere, end når betalinger er overskredet med 90 dage. Når der vedtages en definition på misligholdelse til regnskabsmæssige formål, skal kreditinstitutter lade sig vejlede af den anvendte definition til lovgivningsmæssige formål, der er fastlagt i artikel 178 i forordning (EU) 575/2013¹⁵, som både omfatter:
- a. et kvalitativt kriterium, hvorved "instituttet anser det for usandsynligt, at låntageren vil indfri alle sine gældsforpligtelser over for instituttet, moderselskabet eller et af dets datterselskaber, uden at instituttet griber til foranstaltninger, såsom at realisere en eventuel sikkerhed" (begivenheder, hvor "låntageren ikke kan forventes at betale").
 - b. en objektiv indikator, hvor "låntageren [...] i over 90 dage [har] været i restance med en væsentlig gældsforpligtelse over for instituttet, moderselskabet eller et af dets datterselskaber" svarende til den afkræftelige formodning i IFRS 9, afsnit B5.5.37.
90. I overensstemmelse med artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) 575/2013 betragtes det som en misligholdelse fra en bestemt låntagers side, hvis et af kriterierne i stk. 4, litra a) og b), er opfyldt, eller hvis begge kriterier er opfyldt. I denne sammenhæng skal kreditinstitutter identificere misligholdelse i overensstemmelse med kriteriet, hvor "låntageren ikke kan forventes at betale", for debitoren, før eksporeringen bliver forfalden med kriteriet for 90 dages restance. I overensstemmelse med fremgangsmåden, som følges til lovgivningsmæssige formål, skal listen over elementer, der er fastlagt i artikel 178, stk. 3, i forordning (EU) 575/2013 som indikatorer for, at låntageren ikke kan forventes at betale, gennemføres

¹⁴ Se IFRS 9, appendiks A, Definition af begreber.

¹⁵ Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har offentliggjort udkast til retningslinjer vedrørende anvendelse af definitionen på misligholdelse i overensstemmelse med artikel 178 i forordning 575/2013.

på en måde, der sikrer rettidig opdagelse af tilfælde, hvor "låntageren ikke kan forventes at betale", og som forudindikerer eventuelle manglende betalinger. Selvom kompetente myndigheder, for så vidt angår kriteriet i stk. 4, litra b), til lovgivningsmæssige formål i tilfælde af forpligtelser for detailvirksomheder og offentlige enheder kan erstatte tallet på 90 dage med et tal på op til 180 dage for forskellige produkter, som de anser for passende i forhold til lokale forhold (se artikel 178, stk. 1, litra b, i forordning (EU) 575/2013), skal denne mulighed ikke forstås som en fritagelse fra anvendelse af den afkræftelige formodning vedrørende de 90 dage i IFRS 9, afsnit B5.5.37, for disse eksponeringer.

91. I forbindelse med formulering af skønnet over det beløb, der svarer til det forventede kredittab over 12 måneder, skal kreditinstitutter tage hensyn til rimelige og dokumenterede oplysninger som omtalt under Definitioner og i princip 6 i disse retningslinjer, og som påvirker kreditrisikoen, især fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer. Kreditinstitutter skal anvende deres erfaring med kreditvurderinger for at tage hensyn til både kvalitative og kvantitative oplysninger, der kan påvirke kreditinstituttets vurdering af kreditrisiko. IFRS 9 fastlægger, at en virksomhed ikke behøver at foretage en grundig søgning efter oplysninger til måling et beløb, der svarer til det forventede kredittab over 12 måneder. Kreditinstitutter skal dog aktivt medtage oplysninger, der kan påvirke skønnet over det forventede kredittab, og kreditinstitutter skal ikke udelade eller ignorere relevante oplysninger, som de med rimelighed kan få adgang til.
92. Når et kreditinstitut opretter eksponeringer med høj kreditrisiko (hvilket i dette stykke ikke skal forstås som det modsatte af eksponeringer med "lav kreditrisiko", jf. IFRS 9, afsnit 5.5.10), og deres hensættelser første gang måles ved det forventede kredittab over 12 måneder, skal kreditinstituttet nøje overvåge disse eksponeringer for væsentlige stigninger i kreditrisikoen for at sikre en rettidig overgang af eksponeringen til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, så der kan tages højde for, at højrisikoeksponeringer har tendens til at udvise større volatilitet og opleve en hurtigere stigning i kreditrisikoen.
93. Selv hvis en stigning i kreditrisikoen ikke vurderes til at være væsentlig, skal et kreditinstitut regulere sit skøn over det forventede kredittab over 12 måneder, så det korrekt afspejler de ændringer i kreditrisikoen, som har fundet sted. Sådanne reguleringer skal foretages i god tid før eksponeringer enten individuelt eller gruppevist overgår til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden og tage hensyn til enhver migration af kreditrisiko, som har fundet sted.
94. Når der foretages en gruppevis vurdering, skal eksponeringer inden for den gruppe opfylde kravene, der er fastlagt i princip 3 i disse retningslinjer. Især når oplysninger bliver tilgængelige for kreditinstituttet, som indikerer, at yderligere eller anden segmentering inden for en gruppe af udlånseksponeringer er nødvendig, skal gruppen opdeles i undergrupper og målingen af det beløb, der svarer til det forventede kredittab over 12 måneder, skal opdateres separat for hver undergruppe, eller i tilfælde af overgangsmæssige forhold skal der anvendes en midlertidig regulering (se princip 3 i disse retningslinjer og dets detaljerede krav om anvendelse af midlertidige reguleringer). Når oplysninger bliver tilgængelige, som

indikerer, at en bestemt undergruppe har været udsat for en væsentlig stigning i kreditrisikoen, så skal det forventede kredittab i løbetiden indregnes med hensyn til den undergruppe.

95. Udlånseksporeringer skal ikke grupperes på en sådan måde, at en rettidig identificering af væsentlige stigninger i kreditrisikoen skjules (se også princip 3 og 4 i disse retningslinjer for yderligere krav vedrørende gruppering og kollektive vurderinger af det forventede kredittab).

4.3.2 Vurdering af væsentlige stigninger i kreditrisikoen

96. IFRS 9, afsnit 5.5.4, fastslår, at "formålet med kravene til værdiforringelse er at indregne de forventede kredittab i hele løbetiden for alle finansielle instrumenter, for hvilke kreditrisikoen er steget væsentligt siden første indregning, uanset om de er vurderet separat eller samlet, under hensyntagen til alle rimelige og dokumenterede oplysninger, herunder om fremtiden".
97. Begrundelsen for denne fremgangsmåde er, at der tages højde for modpartens kreditværdighed og dermed det forventede kredittab ved første indregning, når kreditten prissættes på det tidspunkt. Deraf følger, at en stigning i kreditrisikoen efter oprettelse muligvis ikke kompenseres helt af den fastsatte rentesats, og at kreditinstitutter som en følge heraf omhyggeligt skal tage hensyn til, hvorvidt der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen¹⁶. Hvis det er tilfældet, skal udlånseksporeringen overgå til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden.
98. Kreditinstitutter skal have en sund ledelse og sunde systemer og kontrolmekanismer i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i disse retningslinjer, med henblik på at afgøre, om en eksporering har været udsat for en væsentlig stigning i kreditrisikoen, at foretage målingen af det pågældende forventede kredittab over 12 måneder, og at foretage målingen af det forventede kredittab over livstidsløbetiden. Medmindre de allerede er etableret, skal kreditinstitutter implementere systemer, der kan håndtere og systematisk vurdere store mængder af oplysninger, som vil være nødvendige for at vurdere, hvorvidt bestemte udlånseksporeringer eller grupper af udlånseksporeringer udviser en betydelig stigning i kreditrisikoen, og for at måle det forventede kredittab i livstidsløbetiden, når det er tilfældet. Moderselskaber og datterselskaber i henhold til direktiv 2013/36/EU skal sikre, at fremgangsmåden er konsistent på tværs af gruppen. Dette skal især omfatte fastlæggelse af processer for at sikre, at prognoser for økonomiske forhold i forskellige jurisdiktioner og økonomiske sektorer kontrolleres og godkendes af et kreditinstituts daglige ledelse, og at processen, kontrolmekanismerne og de økonomiske antagelser omkring udarbejdelsen af prognoser og deres forbindelse til forventningerne vedrørende kredittab er konsistente på tværs af koncernen. Behovet for konsistens skal ikke fortolkes som et krav om, at praksisen skal være ens på tværs af en koncern. Inden for en konsistent ramme kan der tværtimod være

¹⁶ IFRS 9 kræver, at virksomheder i forbindelse med vurdering skal tage hensyn til en bred vifte af faktorer for væsentlige stigninger i kreditrisikoen, og prissætning kan være en af de faktorer.

forskelle på tværs af jurisdiktioner og produkter afhængigt af for eksempel tilgængeligheden af data. Disse forskelle skal være veldokumenteret og begrundet.

99. Kreditinstitutters fastlagte processer skal gøre det muligt for dem rettidigt og på et helhedspræget grundlag at bestemme, om der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen efter den første indregning af en udlånseksponering, så en individuel eksponering eller en gruppe af eksponeringer med ensartede kreditrisikokarakteristika overføres til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, så snart kreditrisikoen er steget væsentligt, i overensstemmelse med regnskabskravene til værdiforringelse i IFRS 9.
100. Som det fremgår af afsnit B5.5.17 i IFRS 9 om vurdering af væsentlige stigninger i kreditrisikoen siden første indregning, er det en række forskellige oplysninger, der skal tages hensyn til. Overordnet set vil det omfatte oplysninger om makroøkonomiske forhold samt den økonomiske sektor og det geografiske område, der er relevant for en bestemt låntager eller en gruppe af låntagere med fælles kreditrisikokarakteristika, ud over låntagerspecifikke strategiske, operationelle og andre karakteristika. En afgørende faktor er, at der skal tages hensyn til alle rimelige og understøttende fremadrettede oplysninger, der er adgang til uden unødige udgifter eller unødig indsats (se også stk. 131 i disse retningslinjer vedrørende de fastlagte oplysninger, der skal anvendes), ud over oplysninger om aktuelle forhold og historiske data.
101. Med henblik på at indregne hensættelser rettidigt i overensstemmelse med kravene i IFRS 9 skal kreditinstitutter:
- a. indsamle data og fremsende prognoser for de væsentligste faktorer for kreditrisikoen i deres udlånseksponeringer og porteføljer
 - b. kunne kvantificere kreditrisikoen i alle deres udlånseksponeringer eller porteføljer på grundlag af disse data og prognoser.
102. IFRS 9, afsnit B5.5.2, anfører, at forventede kredittab i løbetiden forventes generelt at blive indregnet, før et finansielt instrument forfalder, og at "kreditrisikoen stiger normalt væsentligt, før et instrument forfalder, eller andre forsinkende faktorer forbundet med låntager (f.eks. ændring eller omlægning) observeres". Derfor skal kreditinstitutters analyser tage højde for det forhold, at de afgørende faktorer for kredittab meget ofte begynder at blive forværret et godt stykke tid (måneder eller i nogle tilfælde år) før, at en klar indikation af forsømmelse viser sig i de berørte udlånseksponeringer. Kreditinstitutter skal være opmærksomme på, at forsømmelsesdata generelt er bagudrettet, og de vil sjældent alene være tilstrækkelige i forbindelse med gennemførelse af en fremgangsmåde til det forventede kredittab. For eksempel inden for detailporteføljer vil negativ udvikling i makroøkonomiske faktorer og låntagermæssige egenskaber generelt føre til en stigning i kreditrisikoniveauet, før dette manifesterer sig i forsinkede oplysninger, f.eks. forsømmelse.

103. Med henblik på at opfylde målet med IFRS 9 på en tilfredsstillende måde skal kreditinstitutter således også tage hensyn til forbindelserne mellem makroøkonomiske faktorer og låntagermæssige egenskaber og kreditrisikoniveauet i en portefølje på grundlag af rimelige og understøttende oplysninger. Til det formål skal kreditinstitutter starte med en detaljeret analyse af historiske mønstre og aktuelle tendenser, som vil gøre det muligt at identificere de mest relevante kreditrisikofaktorer. Erfaring med kreditvurdering skal gøre det lettere at medtage aktuelle og prognosticerede forhold, der kan påvirke disse risikofaktorer, de forventede manglende betalinger og dermed også de forventede tab.
104. Kreditinstitutter skal ikke kun foretage analyser af denne slags i forbindelse med porteføljer af individuelle små kreditter, f.eks. kreditkorteksponeringer, men også for store individuelt forvaltede udlånseksponeringer. For eksempel med hensyn til et stort erhvervsejendoms lån skal kreditinstitutter tage højde for erhvervsejendoms markedets betydelige følsomhed i mange jurisdiktioner over for det generelle makroøkonomiske miljø og tage hensyn til anvendelse af oplysninger som f.eks. rentesatsniveauer eller udlejningsprocenter til at bestemme, om der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen.
105. Kreditinstitutter skal have en klar politik, herunder veludviklede kriterier, for, hvad der udgør en "væsentlig" stigning i kreditrisikoen for forskellige typer af udlånseksponeringer. Sådanne kriterier og begrundelserne for, hvorfor disse fremgangsmåder og definitioner anses for passende, skal oplyses i overensstemmelse med IFRS 7 *Finansielle instrumenter: Oplysninger*, afsnit 35F. IFRS 9, afsnit 5.5.9, kræver, at ved vurdering af væsentlige stigninger i kreditrisikoen "skal virksomheden anvende ændringen i risikoen for misligholdelse i det finansielle instruments forventede livstidsløbetid i stedet for ændringen i størrelsen af forventede kredittab". I denne sammenhæng skal institutter foretage vurderingen med hensyn til risikoen for, at der opstår en misligholdelse, og ikke til det forventede kredittab (dvs. før hensyntagen til indvirkningerne af foranstaltningerne til kreditrisikoreduktion som f.eks. sikkerhedsstillelse eller garantier).
106. Når de udvikler deres fremgangsmåde til bestemmelse af en væsentlig stigning i kreditrisikoen, skal kreditinstitutter tage hensyn til hver af de 16 klasser med indikatorer i IFRS 9 (såfremt de er relevante for det finansielle instrument, der vurderes) som fastlagt i afsnit B5.5.17, litra a-p), og kreditinstitutter skal derudover tage hensyn til, om der er yderligere oplysninger, som der skal tages højde for. Sådanne indikatorer (i både IFRS 9 og disse retningslinjer) skal ikke betragtes som en "tjekliste". Nogle kan være mere relevante end andre til at vurdere, hvorvidt en bestemt type udlånseksponeringer udviser en væsentlig stigning i kreditrisikoen. Samtidig skal kreditinstitutter være særligt opmærksomme på at undgå risikoen for, at en væsentlig stigning i kreditrisikoen ikke erkendes omgående, når den faktisk er til stede. Især skal kreditinstitutter ikke begrænse væsentlige stigninger i kreditrisikoen til situationer, hvor et finansielt instrument forventes at blive værdiforringet (dvs. den tredje fase i kravene til værdiforringelse i IFRS 9). Derimod kan debitorer udvise en væsentlig stigning i kreditrisikoen uden en indikation af, at de relaterede udlånseksponeringer har tendens til at blive værdiforringet. Det forhold, at kreditrisikoen er steget væsentligt,

betyder ikke nødvendigvis, at misligholdelse er sandsynlig, men blot at tendensen er større end ved første indregning. Denne pointe understreges af symmetrien i IFRS 9-modellen: Det er muligt for udlånseksponeringer at overgå til forventet kredittab i livstidsløbetiden, men også efterfølgende at gå tilbage til forventet kredittab over 12 måneder, hvis tærsklen for en væsentlig stigning i kreditrisikoen ikke længere overskrides.

107. Kreditinstitutter skal især tage hensyn til følgende ikke-udtømmende liste over indikatorer i forbindelse med vurdering af en væsentlig stigning i kreditrisikoen:

- a. en beslutning truffet af kreditinstituttets daglige ledelse om at, hvis en eksisterende udlånseksponering blev nyoprettet på balancedagen, vil priselementet for udlånseksponeringen, der afspejler kreditrisikoen for eksponeringen, være væsentlig højere, end det var, da lånet faktisk blev oprettet, på grund af en stigning i kreditrisikoen for den specifikke låntager eller klasse af låntagere siden indgåelsen
- b. en beslutning truffet af kreditinstituttets daglige ledelse om at styrke sikkerhedsstillelseskrav og/eller aftalekrav til nye udlånseksponeringer, der svarer til udlånseksponeringer, som allerede er oprettet, på grund af ændringer i kreditrisikoen for disse eksponeringer siden første indregning
- c. en nedjustering for en låntager foretaget af et anerkendt kreditvurderingsbureau eller inden for et kreditinstituts interne system til kreditvurdering
- d. en intern sammenfatning af kreditvurdering/en intern kreditkvalitetsindikator, der står svagere end ved første indregning, med hensyn til ikke-misligholdte udlånseksponeringer, som er underlagt individuel overvågning og kontrol
- e. forværring af relevante afgørende faktorer for kreditrisiko (f.eks. fremtidige pengestrømme) for en individuel låntager (eller en pulje af låntagere) og
- f. forventning om ændring på grund af finansielle vanskeligheder, herunder dem, der er kvalificeret som forbearance i overensstemmelse med forordning (EU) 2015/227.

Selvom gennemførelse af IFRS 9 skal afspejle praksis for kreditrisikostyring så vidt det er muligt, vil det i nogle tilfælde ikke være passende. Hvis f.eks. et kreditinstitut forvalter de fleste udlånseksponeringer på samme måde uanset kreditrisikoen – kun med undtagelse af særligt stærke eller svage kreditter -, er måden, som en udlånseksponering forvaltes på, usandsynligvis til at være en forsvarlig indikator for, hvorvidt der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen.

108. Når det vurderes, hvorvidt der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen for en udlånseksposering, skal kreditinstitutter tage højde for følgende faktorer, der er relateret til det miljø, som et kreditinstitut eller låntageren opererer i:
- forværring af de makroøkonomiske udsigter med relevans for en bestemt låntager eller for en gruppe af låntagere. Makroøkonomiske vurderinger skal være tilstrækkeligt omfattende til at omfatte faktorer med relevans for statslige, virksomhedsmæssige, husholdningsmæssige og andre typer låntagere. Endvidere skal de behandle alle relevante regionale forskelligheder i økonomisk ydeevne inden for en jurisdiktion¹⁷
 - forværring af udviklingstendenser for sektoren eller brancherne inden for hvilke en låntager opererer.
109. Nøjagtig identificering af faktorer for kreditrisiko og en troværdig godtgørelse af forbindelserne mellem disse faktorer og kreditrisikoniveauet skal betragtes som afgørende, eftersom en tilsyneladende lille ændring i et kvalitativt karakteristikum for et lån potentielt kan være en ledende indikator for en stor stigning i risikoen for, at der opstår en misligholdelse. I overensstemmelse med IFRS 9, afsnit 5.5.9, afhænger væsentligheden af en ændring i kreditrisikoen siden første indregning endvidere af risikoen for, at der opstår en misligholdelse ved første indregning. I den henseende skal et kreditinstitut, når det anvender ændringer i sandsynlighed for misligholdelse (PD) som et middel til identificering af ændringer i risikoen for, at der opstår en misligholdelse, tage hensyn til væsentligheden af en given ændring i PD udtrykt i form af en rate (eller udsvingsraten) proportionalt med PD ved første indregning (dvs. en ændring i PD divideret med PD ved første indregning) under samtidig hensyntagen til afsnit B5.5.11 i IFRS 9. Der skal dog også tages hensyn til omfanget af selve ændringen i PD (dvs. PD på målingsdagen minus PD ved første indregning).
110. Kreditinstitutter skal se ud over, hvor mange klasser en nedjustering af vurderingen indebærer, eftersom ændringen i PD for et skift af en klasse muligvis ikke er lineær (for eksempel er sandsynligheden for misligholdelse over fem år for en eksposering vurderet som BB omkring tre gange den for én vurderet som BBB på grundlag af gældende data og analyser for bestemte jurisdiktioner). Eftersom væsentligheden for et skift af en klasse vil afhænge af fintmasketheden i en banks vurderingssystem og dermed "bredden" af hver klasse, skal en passende første segmentering endvidere fastlægges for at sikre, at en væsentlig stigning i kreditrisikoen for en individuel udlånseksposering eller en gruppe af udlånseksposeringer ikke skjules inden for et segment. I den henseende skal kreditinstitutter sikre, at systemer til vurdering af kreditrisiko omfatter et tilstrækkeligt antal klasser til passende at kunne skelne kreditrisikoen. Kreditinstitutter skal også være opmærksomme på det forhold, at en væsentlig stigning i kreditrisikoen kan finde sted, før en kreditklasse ændres.

¹⁷ Se princip 6 i disse retningslinjer vedrørende hensyntagen til fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer.

111. Kreditinstitutter skal tage højde for, at der findes nogle omstændigheder, under hvilke en negativ ændring i faktorerne, som er angivet i stk. 107 og 108 ovenfor, muligvis ikke indikerer en væsentlig stigning i kreditrisikoen. For eksempel kan det være tilfældet, at sandsynligheden for misligholdelse for en udlånseksponering vurderet som AA er lav og ikke er meget større end for den vurderet som AAA. Imidlertid er meget få udlånseksponeringer af en sådan tilsyneladende lav kreditrisiko, og som det fremgår af stk. 110, kan følsomheden vedrørende sandsynlighed for misligholdelse stige kraftigt i forhold til vurderingsklasser i takt med, at vurderingskvaliteten falder.
112. Kreditinstitutter skal være opmærksomme på, at der kan være omstændigheder, under hvilke nogle faktorer ændrer sig i en negativ retning, men hvor de opvejes af forbedring i andre faktorer (se IFRS 9, gennemførelsesvejledning, eksempel 2). Set i lyset af vigtigheden af at finde frem til, om der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen, skal kreditinstitutter ikke desto mindre fastlægge ledelses- og kontrolprocesser, der på pålidelig vis kan validere enhver vurdering af, at faktorer, der kan have en negativ indvirkning på kreditrisikoen, opvejes af faktorer, som kan have en gunstig indvirkning.
113. Kreditinstitutter skal omhyggeligt tage hensyn til og i fuldt omfang lægge vægt på skønsmæssige beslutninger fra et kreditinstituts ledelsesorgan eller daglige ledelse, som peger på en ændring i kreditrisikoen. Hvis der f.eks. på grund af betænkeligheder vedrørende kreditrisikoen træffes en beslutning om at intensivere overvågningen af en låntager eller klasse af låntagere, er det usandsynligt, at en sådan foranstaltning ville være blevet truffet af beslutningstageren, hvis stigningen i kreditrisikoen ikke blev opfattet som væsentlig.
114. Når et kreditinstitut vurderer, at der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen for nogle men ikke alle dets udlånseksponeringer til en modpart, f.eks. på grund af forskelle i tidspunktet for, hvornår et udlån blev givet, skal det sikre, at alle udlånseksponeringer identificeres, hvor der har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen.
115. Når et kreditinstitut foretager vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen på et kollektivt grundlag (dvs. f.eks. en detail), skal definitionerne for porteføljerne kontrolleres regelmæssigt for at sikre, at udlånseksponeringerne inden for dem fortsat deler fælles risikokarakteristika med hensyn til deres reaktion på kreditrisikofaktorer. Ændringer i økonomiske forhold kan kræve en omgruppering.
116. I overensstemmelse med afsnit B5.5.1 i IFRS 9 om vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen siden første indregning på et kollektivt grundlag skal kreditinstitutter i tilfælde, hvor det konstateres, at nogle udlånseksponeringer inden for en gruppe af udlånseksponeringer har oplevet en væsentlig stigning i kreditrisikoen, overføre en delmængde eller andel af gruppen af udlånseksponeringer til måling af forventede kredittab i livstidsløbetiden, selvom det ikke er muligt at identificere dette på et individuelt udlånseksponeringsgrundlag (se IFRS 9, illustrativt eksempel 5).

117. I overensstemmelse med afsnit B5.5.6 i IFRS 9 og afsnit IE39 i gennemførelsesvejledningen til IFRS 9 skal en passende andel af den samlede gruppe underlægges måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, hvis det på grundlag af fælles kreditrisikokarakteristika ikke er muligt at identificere en bestemt undergruppe af udlånseksponeringer, for hvilke kreditrisikoen er steget væsentligt.
118. "Væsentlig" skal ikke sidestilles med statistisk signifikans, hvilket vil sige, at fremgangsmåden til vurdering ikke udelukkende skal være baseret på kvantitative analyser. Med hensyn til porteføljer, der har et stort antal individuelle små kreditter og en stor samling relevante historiske data, kan det være muligt at identificere "væsentlige" stigninger i kreditrisikoen delvist ved at anvende statistiske teknikker. Med hensyn til andre udlånseksponeringer er dette imidlertid ikke altid hensigtsmæssigt.
119. "Væsentlig" skal heller ikke vurderes ud fra, hvor stor indvirkningerne bliver på et kreditinstituts primære årsregnskaber. Der skal foretages identificering og oplysning vedrørende væsentlige stigninger i kreditrisikoen, selv når en stigning i kreditrisikoen, som defineres i form af sandsynlighed for misligholdelse, sandsynligvis ikke vil påvirke den foretagne hensættelse, f.eks. fordi eksponeringen har mere end fuld sikkerhedsstillelse. Dette skal foretages for at gøre det muligt for kreditinstitutter at identificere og oplyse om sådanne stigninger, der kan være vigtige for brugere, som ønsker at forstå tendenser i kreditrisikoen, der er indbefattet i et kreditinstituts udlånseksponeringer.
120. I overensstemmelse med IFRS 9, afsnit 5.5.9, er vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen baseret på sammenligning af kreditrisikoen for eksponeringer på balancedagen i forhold til kreditrisikoen ved første indregning. IFRS 9, afsnit BC 5.161, og illustrativt eksempel 6 udgør snarere et eksempel på anvendelse af dette princip i standarden end en undtagelse fra dette princip. Dette eksempel anfører, at kreditinstitutter kan fastsætte en maksimal kreditrisiko for bestemte porteføljer ved første indregning, som vil føre til, at den portefølje går over til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, når kreditrisikoen overstiger det maksimale niveau. Denne forenkling er kun relevant, når eksponeringer er segmenteret på et tilstrækkeligt fintmasket grundlag, så et kreditinstitut kan godtgøre, at analysen er i overensstemmelse med principperne i IFRS 9. Specifikt skal kreditinstitutter kunne godtgøre, at en væsentlig stigning i kreditrisikoen ikke er opstået for poster i porteføljen, før den maksimale kreditklasse tildeles.
121. Kreditinstitutter skal nøje kontrollere kvaliteten af deres fremgangsmåde til at vurdere, om kreditrisikoen er steget væsentligt. Et kreditinstituts ledelsesorgan eller daglige ledelse skal tage hensyn til om, om der er yderligere faktorer, der skal tages højde for i vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen, og som vil forbedre kvaliteten af deres fremgangsmåde.
122. Kreditinstitutter skal være særligt opmærksomme på enhver mulighed for, at der opstår partiskhed, som vil forhindre målene med IFRS 9 i at blive opfyldt. I tilfælde, hvor kreditinstitutter har mistanke om, at deres gennemførelsesstrategi har forårsaget, at deres vurdering sandsynligvis er partisk, skal de korrigere den del af vurderingen, der er

identificeret som partisk, og sørge for at målet med standarden opfyldes (se især IFRS 9, afsnit B5.5.1-B5.5.6).

123. I afsnit 5.5.12 og B5.5.25-B5.5.27 fastlægger IFRS 9 kravene til vurderingen af væsentlige stigninger i kreditrisikoen for udlånseksponeringer, hvis kontraktlige pengestrømme er blevet genforhandlet eller ændret. Især med hensyn til ændringer, der ikke medfører ophør af indregning i overensstemmelse med IFRS 9, skal en virksomhed vurdere, hvorvidt kreditrisikoen er steget væsentligt, ved at sammenligne a) risikoen for misligholdelse på balancedagen baseret på de ændrede kontraktlige vilkår sammen med b) risikoen for misligholdelse ved første indregning baseret på de originale, uændrede kontraktlige vilkår.
124. Kreditinstitutter skal sikre, at ændringer eller genforhandlinger ikke skjuler stigninger i kreditrisikoen og derved forårsager, at det forventede kredittab undervurderes, og at overgangen til forventet kredittab i livstidsløbetiden forsinkes for låntagere, hvis kreditrisiko er væsentligt forværret, eller at der på ukorrekt vis går fra forventet kredittab i livstidsløbetiden tilbage til måling af det forventede kredittab over 12 måneder.
125. Når det bestemmes, hvorvidt der er sket en væsentlig stigning i kreditrisikoen for en ændret udlånseksponering, skal kreditinstitutter, når de foretager skøn over det forventede kredittab, kunne godtgøre og samtidig tage højde for, hvorvidt sådanne ændringer eller genforhandlinger har forbedret eller genoprettet kreditinstituttets evne til at inddrive betalinger af renter og afdrag sammenlignet med situationen ved første indregning. Der skal også tages hensyn til indholdet af ændrede kontraktlige pengestrømme samt konsekvenserne ved ændringerne for den fremtidige kreditrisiko for udlånseksponeringen (under hensyntagen til låntagerens kreditrisiko). Faktorer, der skal tages hensyn til, omfatter men er ikke begrænset til følgende:
- a. Hvorvidt ændringen eller genforhandlingen af de kontraktlige vilkår og deraf følgende pengestrømme er økonomisk gunstige for låntageren sammenlignet med de originale, uændrede kontraktlige vilkår, og hvordan ændringen økonomisk set påvirker låntagerens evne til at tilbagebetale gælden.
 - b. Hvorvidt der kan identificeres faktorer, der underbygger et kreditinstituts vurdering af låntagerens evne til at tilbagebetale gælden, herunder omstændigheder frem til ændringen, og fremtidige udviklingstendenser for låntageren som et resultat af ændringerne under hensyntagen til aktuelle forhold, makroøkonomiske prognoser og udviklingstendenser for sektoren/branchen, inden for hvilken låntageren opererer, låntagerens forretningsmodel og låntagerens forretnings(ledelses)plan, der beskriver låntagerens forventninger til sin fremtidige ydeevne, finansielle robusthed og pengestrømme.
 - c. Hvorvidt låntagerens forretningsplan er hensigtsmæssig, gennemførlig og i overensstemmelse med tidsplanen for tilbagebetaling af renter og afdrag i henhold til de ændrede kontraktlige vilkår for udlånseksponeringen.

126. Udlånseksponeringer, der overføres til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, og som efterfølgende er genforhandlet eller ændret og stadig indregnes, skal ikke gå tilbage til måling af det forventede kredittab over 12 måneder, medmindre der er tilstrækkelig indikation af, at kreditrisikoen i løbetiden for eksponeringen ikke er steget væsentligt sammenlignet med den ved første indregning. Når et kreditinstitut bevilliger forskellige indrømmelser, f.eks. nedsatte rentesatser eller udskudte tilbagebetalinger af afdrag, til låntagere i finansielle vanskeligheder, kan udlånseksponeringen udvise karakteristika for en lavere kreditrisiko, selvom låntageren i virkeligheden fortsat kan opleve finansielle vanskeligheder uden realistiske udsigter til at kunne foretage planlagte tilbagebetalinger i eksponeringens resterende løbetid. I overensstemmelse med afsnit B5.5.27 i IFRS 9: "Indikation af, at kriterierne for indregning af forventede kredittab i løbetiden ikke længere er opfyldt, kan omfatte en historik for ajourført og rettidig betaling i forhold til de ændrede kontraktlige vilkår. Normalt vil en kunde skulle påvise konsekvent god betalingsadfærd i løbet af en periode, før kreditrisikoen anses for at være faldet. Hvis kunden f.eks. gentagne gange har undladt at betale eller har betalt for lidt, vil dette normalt ikke blive opvejet af én rettidig betaling efter en ændring af de kontraktlige vilkår".

4.3.3 Anvendelse af praktiske foranstaltninger

127. IFRS 9 omfatter en række praktiske foranstaltninger, der har til formål at lette gennemførelsesbyrden for en bred vifte af virksomheder, i erkendelse af det forhold, at IFRS 9 vil blive anvendt af mange forskellige virksomheder, herunder virksomheder uden for banksektoren.

128. Stykkerne nedenfor behandler følgende praktiske foranstaltninger: det oplysningssæt, som en virksomhed skal tage hensyn til i forbindelse med måling af det forventede kredittab, undtagelsen for eksponeringer med "lav" kreditrisiko og den afkræftelige formodning vedrørende betalinger, der er overskredet med 30 dage.

129. Kreditinstitutter skal anvende disse praktiske foranstaltninger i begrænset omfang, eftersom de har potentiale til at forårsage væsentlig partiskhed, og fordi udgiften forbundet med at indhente de relevante oplysninger sandsynligvis ikke omfatter "unødige udgifter eller unødig indsats" på grund af kreditinstitutternes virksomhed. Kreditinstitutter skal tage hensyn til behovet for at foretage reguleringer, når de anvender praktiske foranstaltninger for at undgå partiskhed, eftersom de skal tage højde for, at målet med IFRS 9 er at give beregne forventede kredittab, som afspejler et objektive og sandsynlighedsvægtet beløb, der fastlægges på grundlag af en evaluering af en række mulige udfald (IFRS 9, afsnit 5.5.17).

130. Når et kreditinstitut anvender sådanne praktiske foranstaltninger, skal kreditinstitutts begrundelser for anvendelsen af praktiske foranstaltninger være veldokumenterede.

Sættet af oplysninger

131. IFRS 9, afsnit B5.5.15, angiver, at en virksomhed "skal [...] tage hensyn til rimelige og dokumenterede oplysninger, som virksomheden kan få adgang til uden unødige udgifter eller unødigt indsats", og at "en virksomhed ikke behøver at foretage en grundig søgning efter oplysninger til vurdering af, om kreditrisikoen er steget væsentligt siden første indregning". Kreditinstitutter skal ikke tolke disse angivelser restriktivt og skal udvikle systemer samt processer, som anvender alle rimelige og dokumenterede oplysninger, der er relevant for gruppen af eksponeringer eller en individuel eksponering, og som er nødvendige for at opnå en højkvalitativ, solid og konsekvent gennemførelse af regnskabskravene. Ikke desto mindre er det ikke nødvendigt at påføre ekstra omkostninger og en ekstra driftsmæssig byrde, når de ikke bidrager til en højkvalitativ gennemførelse af IFRS 9.

Undtagelse for "lav kreditrisiko"

132. I overensstemmelse med afsnit 5.5.10 i IFRS 9 "[kan] en virksomhed [...] antage, at kreditrisikoen på et finansielt instrument ikke er steget væsentligt siden første indregning, hvis det finansielle instrument vurderes at have en lav kreditrisiko på balancedagen". Selvom kreditinstitutter således for eksponeringer med "lav kreditrisiko" har mulighed for ikke at vurdere, om kreditrisikoen er steget væsentligt siden første indregning, skal anvendelse af denne undtagelse begrænses. Kreditinstitutter skal især foretage rettidige vurderinger af væsentlige stigninger i kreditrisikoen for alle udlånseksponeringer.

133. I den forbindelse skal kreditinstitutter altid indregne ændringer i det forventede kredittab over 12 måneder gennem hensættelsen, når der ikke er en væsentlig stigning i kreditrisikoen, og overflytte udlånseksponeringer til måling af det forventede kredittab i livstidsløbetiden, hvis der er en væsentlig stigning i kreditrisikoen. Med henblik på at opnå en højkvalitativ gennemførelse af IFRS 9 skal enhver anvendelse af undtagelsen for lav kreditrisiko ledsages af en klar indikation af, at kreditrisikoen på balancedagen er tilstrækkeligt lav til, at en væsentlig stigning i kreditrisikoen ikke kan have fundet sted siden første indregning.

134. For at illustrere betydningen af lav kreditrisiko i IFRS 9, afsnit B5.5.22, citerer IFRS 9, afsnit B5.5.23, som et eksempel et instrument med en ekstern vurdering som "investment grade". Alle udlånseksponeringer med en vurdering som "investment grade" fra et kreditvurderingsbureau kan imidlertid ikke automatisk anses for at have lav kreditrisiko. Kreditinstitutter skal primært gøre brug af deres egne vurderinger af kreditrisiko med henblik på at evaluere kreditrisikoen for en udlånseksponering og ikke udelukkende eller mekanisk gøre brug af vurderinger, som foretages af kreditvurderingsbureauer (når sidstnævnte er til rådighed). Ikke desto mindre skal optimistiske interne kreditvurderinger sammenlignet med eksterne vurderinger kræve yderligere analyse og begrundelse fra et kreditinstituts ledelsesorgan eller daglige ledelse.

Afkræftelig formodning vedrørende betalinger, der er overskredet med mere end 30 dage

135. Kreditinstitutter skal have fastlagt processer for vurdering og styring af kreditrisiko med henblik på at sikre, at væsentlige stigninger i kreditrisikoen opdages i god tid før, eksponeringer overskrides eller forfalder. Selvom anvendelse af den afkræftelige formodning vedrørende betalinger, der er overskredet med mere end 30 dage, som en bagstoppeordning ikke er udelukket i overensstemmelse med IFRS 9 parallelt med andre tidligere indikatorer for vurdering af væsentlig stigning i kreditrisikoen, skal kreditinstitutter undgå at anvende den som en primær indikator for overgang til forventet kredittab i løbetiden.
136. Enhver påstand om, at formodningen vedrørende betalinger, der er overskredet med mere end 30 dage, er afkræftet på det grundlag, at der ikke har været en væsentlig stigning i kreditrisikoen, skal ledsages af en grundig analyse, der tydeligt godtgør, at overskridelsen med 30 dage ikke hænger sammen med en væsentlig stigning i kreditrisikoen¹⁸. En sådan analyse skal både tage hensyn til aktuelle samt rimelige og dokumenterede fremadrettede oplysninger, som kan få fremtidige manglende betalinger til at afvige fra historisk erfaring.
137. I den henseende skal kreditinstitutter anvende relevante fremadrettede oplysninger, som er rimelig og dokumenteret, til at analysere, hvorvidt der er noget væsentligt forhold mellem sådanne oplysninger og kreditrisikofaktorer. Kreditinstitutter skal ikke anvende den afkræftelige formodning vedrørende betalinger, der er overskredet med 30 dage, medmindre de har godtgjort, at de fremadrettede oplysninger ikke havde noget væsentligt forhold til kreditrisikofaktorerne, eller der ikke er adgang til sådanne oplysninger uden unødige udgifter eller unødig indsats.
138. I de begrænsede tilfælde, hvor forfaldsoplysninger er det bedste kriterium til rådighed for et kreditinstitut med henblik på at bestemme, hvornår eksponeringer skal overgå til kategorien for de forventede kredittab i løbetiden, skal kreditinstitutter være særligt opmærksomme på deres måling af hensættelsen til de forventede kredittab over 12 måneder for at sikre, at der tages passende højde for de forventede kredittab i overensstemmelse med målsætningen med IFRS 9 vedrørende måling. Kreditinstitutter skal desuden tage højde for, at hvis de i høj grad anvender bagudrettede oplysninger, vil det lede til partiskhed i implementeringen af en regnskabsmodel for forventet kredittab, og de skal sikre, at målsætningerne med kravene til værdiforringelse i IFRS 9 (dvs. at afspejle forventet kredittab, som opfylder de anførte målsætninger vedrørende måling, og indfange alle væsentlige stigninger i kreditrisikoen) er opfyldte.

¹⁸ I nogle jurisdiktioner er det for eksempel almindelig praksis for låntagere at forsinke tilbagebetaling for bestemte eksponeringer, men historien viser, at disse misligholdte betalinger erstattes fuldstændigt i de efterfølgende måneder.

4.4 Tilsynsvurdering af praksis for kreditrisiko, regnskabsmæssig behandling af forventede kredittab og kapitalgrundlag

4.4.1 Princip 1 — Vurdering af kreditrisikostyring

Kompetente myndigheder skal periodevist evaluere effektiviteten af et kreditinstituts praksis for kreditrisiko.

139. Kompetente myndigheder skal være forvisset om, at kreditinstitutter har vedtaget og overholdt den forsvarlige praksis for kreditrisiko, der er beskrevet i disse retningslinjer. Kompetente myndigheders evaluering skal omfatte men ikke være begrænset til, hvorvidt

- a. kreditinstituttets interne kontrolfunktion for kreditrisiko er solid og omfatter alle udlånseksponeringer
- b. kvaliteten af et kreditinstituts processer og systemer til rettidigt at identificere, klassificere, overvåge og håndtere ændringer i kreditrisikoen for alle udlånseksponeringer er tilstrækkelig, og hvorvidt ledelsens erfaringsbaserede kreditvurdering tager hensyn til aktuelle forhold og fremadrettede oplysninger, herunder makroøkonomiske faktorer, og hvorvidt de er veldokumenterede
- c. kreditinstituttets processer afspejler kreditinstituttets risikovillighed på en måde, der sikrer, at udlånseksponeringer, for hvilke kreditrisikoen siden oprettelse eller erhvervelse er steget til et niveau, som overstiger kreditinstituttets risikovillighed, omgående identificeres og overvåges korrekt, og om hvorvidt skøn over hensættelse til det forventede kredittab korrekt afspejler stigningerne i kreditrisikoen for disse eksponeringer, når stigninger identificeres. Når et kreditinstitut opretter eller erhverver en udlånseksponering, for hvilken kreditrisikoen ved anskaffelsen overstiger instituttets risikovillighed, og som derfor udgør en undtagelse fra instituttets politik og standarder for udlån, skal kompetente myndigheder evaluere, hvorvidt instituttet har fastlagt og overholder passende processer og kontrolmekanismer for: den første identificering, kontrol, godkendelse og dokumentation af sådanne eksponeringer, rapporteringen af sådanne politikundtagelser til den daglige ledelse og, for så vidt angår individuelle væsentlige eksponeringer, til ledelsesorganet samt for en korrekt overvågning af sådanne eksponeringer efter første indregning. Kompetente myndigheder skal også evaluere, hvorvidt kreditinstituttets processer og kontrolmekanismer separat identificerer skøn over hensættelse til det forventede kredittab for eksponeringer i overensstemmelse med kreditinstituttets risikovillighed og dem for mere risikable udlånseksponeringer
- d. kreditinstituttets ledelsesorgan eller daglige ledelse regelmæssigt (f.eks. kvartalsvist eller oftere, hvis det er berettiget) får tilvejebragt passende oplysninger om kreditrisikoen for udlånseksponeringer, ændringer i kreditrisikoen, den relaterede hensættelse til det forventede kredittab og ændringer i skøn over hensættelse

- e. prognoser, der er omfattet i vurderinger og målinger af kreditrisiko, ikke kun er rimelige og dokumenterede, men at de også er i overensstemmelse med prognoser, som kreditinstituttet anvender til andre formål, og som kompetente myndigheder alle sammen får adgang til
- f. kreditinstituttets politikker og procedurer for at validere nøjagtigheden og overensstemmelsen af dets interne modeller for vurdering af kreditrisiko er solide.

140. Når disse evalueringer foretages, kan kompetente myndigheder kræve, at kreditinstitutter skal tilvejebringe supplerende oplysninger, som ikke er offentliggjort, gennem almindelig tilsynsrapportering, ad hoc-rapportering eller undersøgelser på stedet. Kompetente myndigheder kan også anvende disse fremgangsmåder til at indhente supplerende oplysninger, når de foretager de evalueringer, som er nødvendige i principperne nedenfor.

4.4.2 Princip 2 — Vurdering til måling af det forventede kredittab

Kompetente myndigheder skal være forvisset om, at de metoder, som anvendes af et kreditinstitut til at fastlægge regnskabshensættelser, fører til en korrekt måling af det forventede kredittab i overensstemmelse med det gældende regnskabsregelsæt.

141. Når der foretages en vurdering af de metoder, som anvendes af et kreditinstitut til at give skøn over hensættelser, skal kompetente myndigheder være forvisset om, at kreditinstituttet følger den politik og praksis, der er i overensstemmelse med de principper for måling af forventet kredittab, som er skitseret i disse retningslinjer, herunder men ikke begrænset til følgende:

- a. De procedurer, som anvendes af et kreditinstitut til at måle forventet kredittab, og rettidig hensyntagen til kriterier som f.eks. opdaterede vurderinger af foranstaltninger til kreditrisikoreduktion (og især sikkerhedsstillelse, restrisikoen efter hensyntagen til de reducerende foranstaltninger, sammenhængen mellem den risiko og låntagers kreditværdighed og den potentielle indvirkning med hensyn til effektiviteten af beskyttelse), skøn over pengestrømme på grundlag af vurderinger af låntagerspecifikke faktorer samt aktuelle og fremtidige makroøkonomiske forhold sammen med andre relevante fremadrettede oplysninger, der påvirker den forventede sandsynlighed for tilbagebetaling med hensyn til kreditinstituttets udlånseksponeringer.
- b. Systemet og metoden til at fastlægge hensættelser, uanset om dette gøres gruppevist eller individuelt, skal være solide.
- c. De samlede hensættelser til udlånseksponeringer skal være passende i overensstemmelse med relevante regnskabskrav og i kreditrisikoeksponeringen i kreditinstituttets portefølje.
- d. Manglende sandsynlighed for tilbagebetaling skal indregnes i den passende periode gennem hensættelser og afskrivninger.

- e. Uanset den anvendte metode til at fastlægge det forventede kredittab skal kreditinstituttets interne processer for måling af det forventede kredittab tage højde for kreditrisikoen, som kreditinstituttet har påtaget sig, og ændringer i kreditrisikoen for kreditinstituttets udlånseksponeringer.
142. Kompetente myndigheder skal gennemgå anvendelsen af praktiske foranstaltninger omtalt i afsnit 4.3 for at bestemme egnetheden af målingen af det forventede kredittab.
143. Kompetente myndigheder kan gøre brug af arbejdet, der udføres af interne og eksterne revisorer, når de reviderer et kreditinstituts vurdering af kreditrisiko og målingsfunktioner til det forventede kredittab¹⁹.

4.4.3 Princip 3 — Vurdering af kapitalgrundlag

Kompetente myndigheder skal også tage hensyn til et kreditinstituts praksis for kreditrisiko, når de vurderer et kreditinstituts overordnede kapitalgrundlag.

144. Når egnetheden af niveauet for hensættelser til udlånseksponeringer vurderes som et element af et kreditinstituts overordnede kapitalgrundlag, skal kompetente myndigheder se på deres praksis for kreditrisiko og tage højde for, at kreditinstituttets relaterede processer, metode og tilgrundliggende antagelser for det forventede kredittab kræver, at der udføres en høj grad af erfaringsbaseret kreditvurdering.
145. Når de foretager deres vurderinger, skal kompetente myndigheder tage hensyn til, om et kreditinstitut har:
- a. håndhævet effektive systemer og kontrolmekanismer for rettidigt at kunne identificere, måle, overvåge og kontrollere kreditrisikoniveauet, væsentlige stigninger i kreditrisikoen og kvalitetsproblemer med aktiver
 - b. analyseret alle væsentlige relevante faktorer, der påvirker kreditrisikoen og sandsynligheden for tilbagebetaling med hensyn til porteføljen
 - c. fastlagt en acceptabel proces for skøn over hensættelse, der som minimum opfylder de anførte principper i disse retningslinjer, herunder de relevante regnskabskrav.
146. Når der foretages vurdering af kapitalgrundlag, skal kompetente myndigheder tage hensyn til, hvordan et kreditinstituts politik og praksis for regnskabsføring og vurdering af kreditrisiko påvirker målingen af kreditinstituttets aktiver samt indtjening og derfor dets kapitalposition.

¹⁹ Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer vedrørende intern ledelse (GL44) og Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer vedrørende kommunikation mellem kompetente myndigheder og lovpligtige revisorer (EBA/GL/2016/05)

147. Når kompetente myndigheder identificerer mangler, når de vurderer et kreditinstituts praksis for kreditrisiko, skal de tage hensyn til, hvordan disse mangler påvirker niveauet for rapporterede hensættelser, og hvis den samlede mængde af hensættelser ikke er passende i henhold til det gældende regnskabsregelsæt, skal den kompetente myndighed drøfte dette med kreditinstituttets daglige ledelse og ledelsesorgan samt træffe yderligere passende tilsynsmæssigt tiltag, hvis det er nødvendigt.
148. For så vidt at manglerne i vurdering af kreditrisiko eller måling af det forventede kredittab er væsentlige eller ikke afhjælpes rettidigt, skal kompetente myndigheder især overveje at pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav i henhold til artikel 104 i afdeling III, kapitel 2, afsnit VII, i direktiv 2013/36/EU.